

september 2015

Indijski ocean 2015

Sejšeli

1. september 2015, torek

Victoria, Mahe

Septembra bo nastopila pomlad. Pozna se. Danes je prvi dan, odkar sva na Sejšelih, ko dežuje le občasno. In vmes je celo sončno. Ja, sončno! Na Sejšelih poznajo tudi sonce - kdo bi si mislil! Šla bi naokoli, ampak ne moreva. Nimava časa. Ob desetih pride švajs mojster.

Ne pride. Čakava in potem ga pokličeva. Aja, pravi, sem si premislil, ne bom prišel. Just like that! Saj ga nihče ne sili delat, lahko bi to rekel že včeraj, je pa malo pobalinsko, da tega ne sporoči. Ok, plan B. Pravzaprav ne B, tole je že tam nekje sredi abecede. Bomo poiskali drugega, začnimo z iskanjem v yacht clubu. To je Vesnina zanimacija za danes. Moja je vodo inštalaterska. Saj ni res, pa je! Še ena stvar, ki je iz čistega mira crknila v marini. Vodna pumpa. Pa jo potegnem ven, razstavim in testiram. Senzor pritiska je šel pa-pa. Preverim ceno, 85 evrov stane nova taka črpalka v Evropi. Ok, gremo jo kupit. Vodne črpalke imajo po celem svetu v vseh čendlarijah. Tudi tukaj. 430 evrčkov hočejo zanjo. Tudi po našem obisku jo še vedno imajo. Nekako do stotaka bi se zdela cena fer, tole pa... presega celo mojo bujno domišljijo. Plan B. Iz arhiva potegnem pumpo, ki je začela ružiti že v Grčiji in sem jo zamenjal z novo, staro pa shranil za vsak slučaj. Priklopim jo in - sploh ne ruži. Sploh se ne zavrti, hic. Celo popoldne šraufarije, razstavljanja in sestavljanja, mazanja in čiščenja ima za rezultat, da pumpa spet - ruži. Ampak, sedaj vsaj pumpa vodo. Takole, to smo rešili, le odločiti se moram še ali naj preko neta naročim novo ali ne. Manjana. In manjana naj bi mi tudi davitse zrihtali. Če današnji mojster spet ne bo dal repa med noge.

Že prejšnji teden sem napisal nekaj mailov v pet ali šest južnoafriških marin. Imam samo en odgovor za slabih 900 evrov na mesec. Nekako mi to ne diši. Jutri pokličem še ostale, morda ne berejo mailov. Telefonija je postala poceni. Redna cena mednarodnih pogovorov v tukajšnjem predplačniškem paketu je 70 centov, v bundlu celo samo 20. Kamorkoli po svetu. In potem sta tu še Skype in Viber, ki sta še cenejša. Le naš dragi nacionalni operater še vedno računa za svoj roaming štiri evre na minuto. Kar naj.

Večer mine v prijetnem klepetu s Poljakom Michalom s sosednjega priveza. Preživlja se z oddajanjem jadrnice, ki jo skiperira. Sedem let že to počne in zadnji dve leti je na poti okoli sveta. Zanimiv človek, obiskal je nekaj prijetnih otokov, ki sva jih tudi midva in ki niso na instant Joshuini poti, Rapa Nui, Pitcairn, Futuna. Pa tudi nekaj takih, ki sva jih midva izpustila, recimo Robinson Crusoe. Veliko stvari si imamo za povedati, čeprav se sploh ne poznamo.

pozno popoldne center Victorie sameva

morska krava pred muzejem

najvišje drog z zastavo na Sejšelih

neki novodobni spomenik

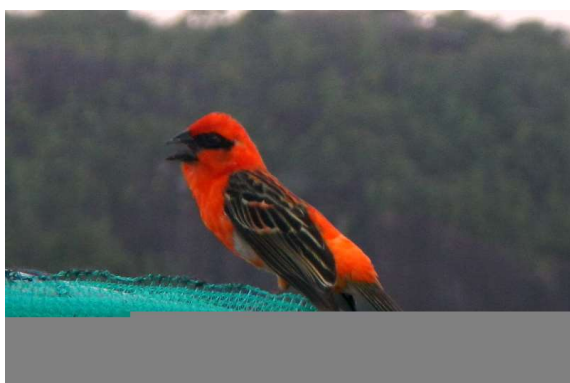
2. september 2015, sreda

Victoria, Mahe

Švajsar seveda ne pride. Niti ne javi, da ga ne bo. In ko ga Vesna pokliče, pove, da tudi on to ne bi delal. Saj ni res, pa je! Počasi zadeva postaja moteča. Vreme se je uredilo, lepo bi bilo iti malo naokoli in ne trohneti v marini. Vesna išče rešitev po netu in se maila z jadranci, ki so tukaj že bili. Internet postreže s firmo, ki je za nekaj številke prevelika, mojster sicer pride, pa tudi odide. Če mu prinesem kos v delavnico, bo naredil, sicer pa nič. Hja, saj jaz bi ga nesel, če bi ga lahko snel. Boljša varianta je v sosednji ladjedelnici. Vesna gre v ogled in pogajanja in se zmeni, da barko pripeljeva v delavnico (na pomolu) in tam potem naredijo vse skupaj. Še boljša varianta pa pride naokoli kar sama od sebe. Sosed s sto čevljske jadrnice pokliče prijatelja in ta naj bi jutri dopoldan vse naredil kar na licu mesta. Bomo videli, prav hud optimist nisem več. Se pa zato drugi sosed takoj ponudi, da mi pomaga sneti zadevo - s segrevanjem. No, mogoče se bo le kaj začelo dogajati - po skoraj tednu dni tavanja v temi.

Druga moja celodnevna zanimacija je bilo telefoniranje po Južni Afriki. Skoraj dve uri sem visel na telefonu, pa ni bilo finančnega zloma. 0,033 evra na minuto je ceneje kot slovenski klici po fiksnem omrežju. Postalo mi je tudi jasno, zakaj mi na maile niso odgovorili. Skoraj vsi naslovi so bili napačni. Ej, moj Noonsite, moj Noonsite... Ko sem poslal povpraševanja na prave naslove so takoj odgovorili. Od skoraj 30 evrov na dan preko 20 in 15 do slabih 5 so se gibale cene. Še dva odgovora čakam, morda bo katera ponudba še ugodnejša.

Tudi novo pumpo in rezervni del za staro sem kupil v Angliji in oboje skupaj s hitro pošto vred je bilo le pol tukajšnje cene samo ene pumpe. Cene so res navite in včasih prav bolno visoke. Vrečka jabolk v Sparu stane skoraj deset evrov, na primer. Še malo službovanja sva imela oba in dan se je prevesil v noč. Jasno noč!

glede na to, da letam le od majstora do majstora, je to edina fotka zadnjih dni, pa še ta slikana s trotlom

3. september 2015, četrtek

Victoria, Mahe

Moj pesimizem je bil upravičen. Pesimist je po definiciji optimist z več informacijami. In jaz jih imam po tednu dni preganjanja šlosarjev že kar nekaj. Švajsarja ob devetih seveda ni, pokličem ga in potem le pride uro kasneje. Stoka in joka, da ne najde materiala. Ok, tičko, časa imaš nekaj ur in če prideš in narediš, kar si včeraj obljubil, je pol povprečne mesečne plače tvoje, sicer nič.

In tako je tudi bilo. Nič ni fante zaslužil. S sosedom se lotiva popravila po principu krute sile. Segrevava s plinskim grelcem, s kladivom in dletom pod jeklo in - eureka! No, delna eureka. Popolnoma uničiva gelcoat, kar mi je bilo nekako jasno že pred samim začetkom posega. Vendar druge možnosti po tednu dni enostavno nisem več videl. Poškodovano potem poflikava in prav dosti se ne bi smelo videti, pokrito bo. Vesna nese odstranjen kos v švajsarijo, jutri naj bi bil narejen popravek. Upam.

Večer mine na večerji Pri piratih. Šestinšestdesetletni Anglež in devetintridesetletna Tajka, soseda iz Scraatcha sta najina družba. Prijeten klepet v družbi dobre pijače in pri nekaterih tudi dobre hrane. Vendar. Pod streho je v redu, zunaj dežuje. Dežuje že vse od jutra. Kaj bo september tak kot avgust? Po vseh statistikah smo sredi sušne dobe, kako šele morajo izgledati Sejšeli med deževno dobo...

pri piratih zmerna cena, zmerna hrana....

vrhovi več ali manj ves čas v oblakih

pa še malo nekaj t.i. golobov

tukaj jih nihče ne hrani! je predrag kruh in ostala hrana tudi za domačine

4. september 2015, petek

Victoria, Mahe

Včeraj je spet začelo deževati, danes je še huje. Tudi vsega hudega vajeni domačini so počasi siti tega sranja. Ne pomnijo, da bi bilo kdaj v sušni dobi toliko dežja, normalno jih v tem času pesti suša in ne poplave. Prav velike volje do turizma tole vreme res ne vzbuja. Zato oba delava kolikor lahko. Ej, ko bi sedaj lahko naredila vse, kar je potrebno in bi se kasneje lahko šla turizem v miru. Pa ne gre tako enostavno.

Da vse skupaj ni tako črno, je poskrbel beli Peter iz Južne Afrike, ki je zvaril, kot je obljubil. No, vse skupaj je narejeno bolj šalabajzersko, a vsaj je. En teden, natančno en teden, je bilo potrebno, da je narejen 18 cm dolg var. Neverjetno! Sejšeli...

Tudi ponudbe za marine so se nakapljale in najugodnejša mi izgleda tista iz Port Owna, 5,40 evra na dan za hard stand, vključno z lift-out in lift-in, kar bi bilo sicer ekstra, da se naredi antifouling. Malo še premišlujem, a se bom verjetno kar odločil za to. Na vezi sem tudi z Južno Afriško ambasado, vendar oni ne morejo tako hitro odgovoriti na moj tri dni star mail. V ponedeljek. No, ja...

Ob treh panika! Vesna se spomni, da nimava permita za plovbo naokoli, ker jutri bi pa res izplula. Če spet kaj ne crkne. Trkom na kapitanijo, kjer jih deset minut pred zaprtjem jasno ni več. Se bomo pa švercali! Do večera je spet na vrsti dež in delo. In potem v kino.

majstor Peter nam je končno zašvasal zadevo

5. september 2015, sobota

Victoria, Mahe

Zdaj vem! V raju dežuje. Sicer je pa to itak logično. Če v peklu pritiska peklenska vročina, mora v njegovem antipodu deževati. Ni druge. In bolj, ko je v peklu vroče, bolj mora v raj uivati dež. Tega se ne da dokazati, to je postulat.

Plačava marino (uf, kako peče!) in se odpeljeva na sosednji otok, ki je narodni park. Sidrava se, vleče in dežuje. Na obali je resort. Disneyland, torej. Nimava prav nobene ideje, kaj bi tam počela, resort sva videla na Maldivih (ki je bil višjega nivoja, kot tale tukaj) in res ne razumem, zakaj bi to počela še enkrat. In zakaj bi plačala (visoko) vstopnino v narodni park, ki je pozidan s hotelom? Hmmm...

Kot sva se tiho sidrala, se tiho še odsidrava in izplujeva z vetrom. Nekaj časa planirava sidranje na šverc, potem pa le prebereva navodila, ki sva jih dobila na kapitaniji - no-go. Plan B. Zapeljeva se v yacht club in se (v dežju) priveževa na bojo. Privatna je, za obiskovalce jih nimajo. Ampak. Po njihovih zagotovilih, se lahko privežemo kamor koli želimo in če slučajno pride lastnik, se prestavimo drugam. No, bomo videli, kako bo to špilalo.

Zdingirava na obalo, popijeva pивce, pojeva kosilce, si privoščiva še sladoled in po sprehodu v mestu duhov priracava zvečer nazaj na barko. Tole vreme res postaja že precej moteče. V ponedeljek bova poskrbela za telefoniado po svetu, uredila DHL in UPS ter si priskrbela vse prepotrebne papirje. In potem čim prej naokoli. Vem, izplula bova v dež, ampak se bova vsaj premaknila.

obisk otoka St Anne - kitajci na katamaranu so hitro obesili svojo zastavo

na otoku resort, čeprav oblačno vreme, jih je bilo kar nekaj na plaži

turisti se sprehodijo ob morju kar po mostičku

yacht club v Victorii

6. september 2015, nedelja

Victoria, Mahe

Če ostaneva na barki, bova zgnila in se požrla med sabo. Rentičev se ne da dobiti, vsi so fuli-bukt ali pa se nihče ne javi na telefon. Avtobus, torej. Izbereva najdaljšo linijo, ki naju pelje vse naokoli otoka do narodnega parka (beri: hotela v lepi naravi) na drugem koncu otoka. Narava je bujna, vegetacija tropska (hmmm... morda pa le ni čudno, da toliko dežuje), veliko je potokov in slapov preko rdečega granita. Lepo, zelo lepo. Ogromni rdeči granitni balvani so nekaj posebnega. Nekaj podobnega sem sicer že srečal tu in tam po svetu, vendar nikjer v tako veliki meri. To daje otoku poseben pečat. Le hiše in njihova okolica spominjajo na podobne po otokih drugje po svetu - ne morem ravno trditi, da so višek dobrega okusa in da so švicarsko urejene.

Izgleda pa najino popotovanje približno takole. Usedeva se v dingija in oddingirava do dobrih 50 m oddaljenega dingi pontona.

Prispeva mokra. Počakava, da je naliv mimo in odracava do centralne avtobusne postaje, deset minut peš hoje. Ujame naju dež. Avtobusna postaja je pod streho, tudi avtobus ima streho, zato se v naslednji uri in pol vožnje lepo posušiva. Sledi sprehod po lepem narodnem parku. Sprehod v dežju. Štiri nevihte naju ujamejo v uri in pol. Malo se skrivava pod drevesi, dosti to ne pomaga. Vožnja nazaj je spet pod streho, kar pa ne velja za dingiranje na barko. Pol minute traja in v te pol minute sva mokra - vkrcala sva se pred dežjem, da ne bo pomote. Rajski Sejšeli...

Za tolažbo na barki danes pobarbekjujavo, poklepetava s prijatelji po telefonu in upava, da lahko na boji ostaneva še eno noč. A vseeno. Narava na tem otoku je lepa, če bi bilo sončno (ali vsaj suho) bi bila celo čudovita.

Port Launay, marine nat.park

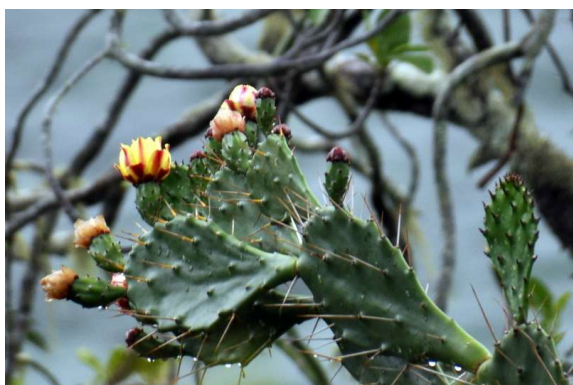
navkljub nevihtam, ljudje ležijo na ležalnikih....to pa je že totalna depra ...

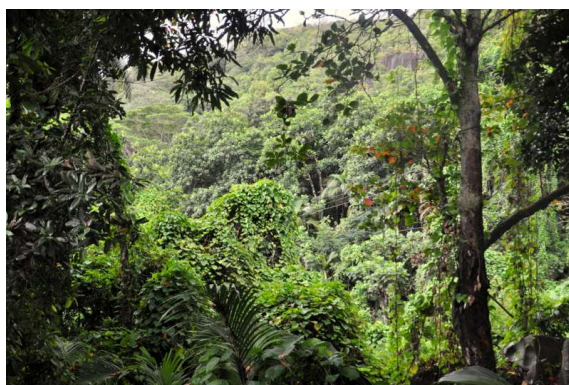
manjši resort ...sigurno piše, da je 2m do morja :)

pogled na zaliv s hribčka

cvetoči kaktusi

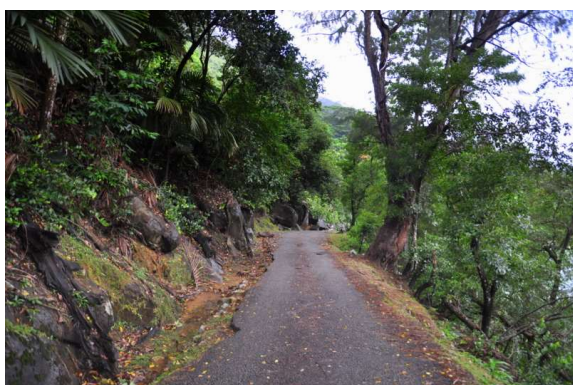
res pravi deževni gozd...vse zaraščeno

narava kar sama naredila ograjo

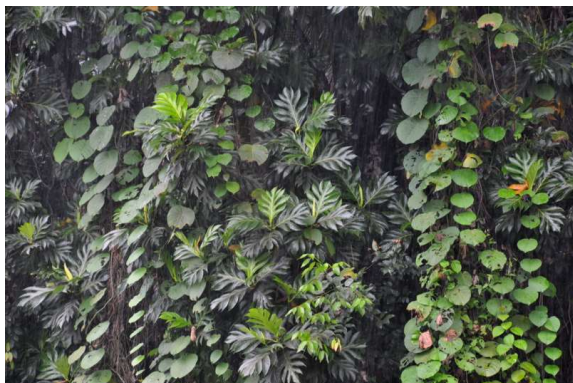
pa sva se gledala ... :)

vsaj pot po kateri sva hodila je bila asfaltirana, če ne bi bila prava drsalnica

na plažah mokasta mivka - bela, drobna ...

zaradi dežja in teme mi ni uspelo prikazati kako je lilo tukaj

zelo težko fotkati in paziti, da ti na lečo objektivna ne prileti kaplja, ki zmaže fotko... nemogoče brez zaščite

7. september 2015, ponedelje

Victoria, Mahe

Vreme danes je ko-šus! Samo trikrat ali štirikrat je deževalo (enkrat tudi med dingiranjem, hic!). Neprimerno boljše je, kot prejšnje dni. Čas je, da greva naokoli. Vesna se tako poda v lov za papirji. Dobi jih in jih tudi pošteno plača. Oderuhi! Kaj so se svoje rabote učili pri naših južnih prijateljih? Dvoje različnih papirčkov je torej v kapitanski mapi in sedaj smemo naokoli.

UPS prinese novo pumpico že dopoldan. Eno redkih pozitivnih presenečenj na Sejšelih. Tokrat res zelo pozitivnih. Ni zvečer ali jutri, kot so napovedali v petek, ni potrebno k njim, ampak prinesejo kar do barke, nič ni potrebno plačati in punca je poskočna in nasmejana (za razliko od ostalih ljudi, ki imajo na obrazu približno toliko nasmeha, kot državni kelnerji v stari jugi in so tudi približno tako polni energije, ko je potrebno kaj narediti). Bravo UPS!

Ostane mi še usklajevanje z južnoafriško ambasado. Gospa po tednu dni še ni uspela odpreti svojega službenega email predala. Morda ga bo jutri. No, sedaj imam pa tega počasi dovolj. Se bova pa po telefonu zmenila. Ona kao nima časa. Si ga naj pa vzame! In si ga in v desetih sekundah vse prizna in z vsem se strinja. Ok, pasoši vandrajo na DHL in po novem sva na Sejšelih brez osebnih dokumentov. No, resnici na ljubo imava še kak pasoš v sefu, ampak v njem ni vstopnega žiga. Ma, bova že kako.

Se pa začne komplicirati s Frankom iz Port Owna. On mi pošilja fotke njegovih cradlov in sprašuje ali so v redu. Kaj ti pa jaz vem, Frank? To je tvoj posel, ne moj. In mu pošljem nazaj fotko barke na suhem, pa naj sam preverja. Še v šoping futra in na večerjo preden se vrneva nazaj na barko. Spotoma kupiva še USB kabel za polnitev telefonov. Prva cena je 300 rupij. Ne se hecat! Potem je dvesto. Ne se hecat, drugič! In na koncu je sto. Hudimani rasisti! Ker sva bela, za naju ne veljajo običajne cene. Kaj bo res treba Sejšele uvrstiti v isto negativno rubriko najmanj zaželenih destinacij na svetu, skupaj s Sri Lanko, BVI in Hrvaško?

levo replika, desno original tower clock

novi park v mestu

velika inačica cingljajočih zvončkov

pa naj še kdo ne reče, da taščini jeziki ne popestrijo cvetličnega nasada

mestno središče je urejeno s cvetočimi grmovji, zelenicami, spomeniki ...

nekaterim je bil naš dingi všeč in so se kar posedli vanj in fotografirali

in to so bili manekeni za neko reklamo...

zaliv pred yacht klubom v Victorii

ribiški čolnič

več prepletenih palm skupaj na kupu

pa še ena rožica

zemlja je na tem otoku več ali manj rdeča... na fotki nek spomenik

8. september 2015, torek

Victoria, Mahe - Anze Lazio, Praslin

Če je kaj v raju pošlihtano v nulo, potem je to zagotovo barkopravnica. Izplujeva takoj po nevihti, prijetno jadrava v sončnem vremenu s 5 Bf bočnega vetra (ja, tudi to se lahko zgodi na Sejšelih) in se gosponski sidrava na sosednjem, 25 milj oddaljenem, otoku Praslinu. Lep zaliv, odlično dno, parkirana sva, da preživiva ciklon. Če bi bilo treba. Le ena stvar ni v redu: z bočnim vetrom in močno sapo, je Malo nekajkrat pošpricalo morje. In na barki je ostala sol. A ne za dolgo! Kot rečeno, v manj kot uri so vrli Sejšelci organizirali temeljito pranje barke. Tako se je ulilo, da niti gram soli ni ostal v še tako globoki špranji...

In ko smo že pri dežju, s sidrišča gledava lep slap, kako pada proti morju. Za slap je potrebna reka in za reko voda. Voda pride iz zraka. Logično. In z neba se je voda usula tudi, ko sva se že zdingirala na obalo. Pa ni bilo panike, takoj za ovinkom je Honesty bar. Odprt je, vse je tam, le kelnerja ni. Self service. Tak bar se sreča za vsakim ovinkom, self service bara brez blagajničarke pa še nisem srečal. Stopiš do hladilnika, si postrežeš in pustiš denar v škatli poleg. Če bi to špilalo na Balkanu...

Anze Lazio je bila ena izmed top ten plaž na svetu, dokler se niso prišli sem hranit morski kužki. Dva turista so pohamali v dveh tednih, obakrat 20 metrov od obale. Potem so le naštimali mreže okoli predela za kopanje. In od takrat napadov ni več. Najbrž je storilec odplaval proč. No, pustimo psičke, da živijo dalje svoje življenje, raje besedo ali dve o plaži. Res si zasluži pet zvezdic. Kot zobje manekenke za zobno pasto bela mivka, prekinjena s palmami do morja in rdečimi zaobljenimi granitnimi skalami. Takega granita se ne vidi povsod. Je čudovit in drag. Najbolje uspeva na ljubljanskih Žalah. Tu in tam priteče preko mivke v morje potoček, včasih kar preko rdečih balvanov. V ozadju je tropski gozd (in nekaj oštarij). In mir. In dež.

ogromne granitne skale med zelenjem na otoku Praslin

ob nalivu teče voda vsepovsod

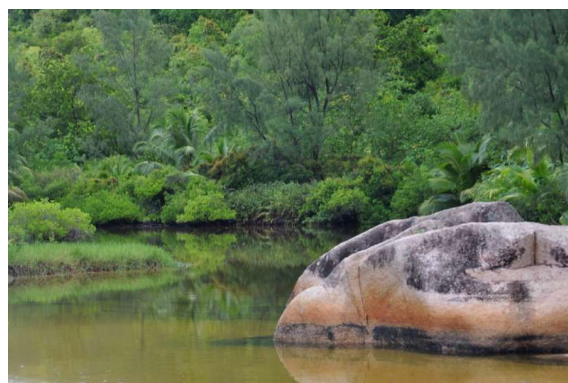
tukaj sicer zgleda mirno, a kaj, ko prihrumi val in te prekucne na čolnu

uspelo mi je narediti celo nekaj fotk med nevihtami...čisto skrajno desno je naša Mala

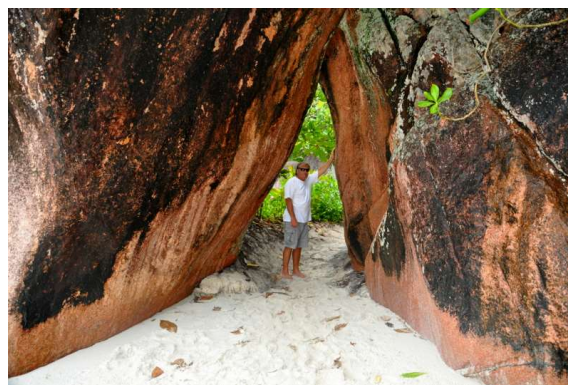
še rakci hitijo pred dežjem

reka teče v morje

plaža Anze Lazio je na 6.mestu tripadvisor ...no, takih fotk med nevihtami ne zaslediš na netu

močan ta naš kapitan, kajne?

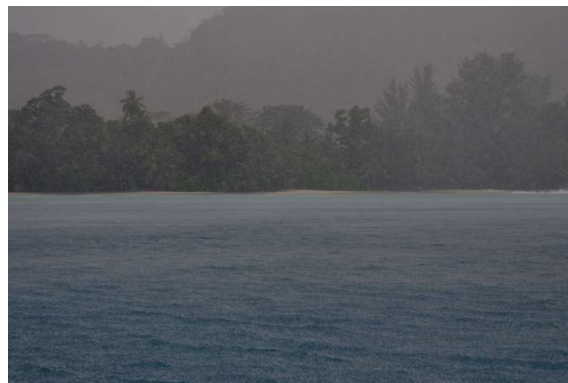
mivka je čista mokabela in mehka kot moka ...

barček kjer si sam postrežeš in sam plačaš

hitro nazaj na dingi in na barko pred približajočo nevihto

no...tako se je končal popoldanski obisk otoka Praslin

9. september 2015, sreda

Anze Lazio, Praslin

Pokličeva mojstra za rentiča in dostavijo nam ga na plažo. Ampak. Točno, natančno in precizno, ko se v dingiju peljeva obali naproti, se ulije. Pravi tropski dež. In neha takoj, ko se usedeva v avto. Le kako ve, kdaj sva najbolj ranljiva?

Kjerkoli po svetu sva hodila, je po dežju vedno posijalo sonce. Razen na rajskih Sejšelih. No, danes očitno niso najbolj rajski, saj je vreme lepo vse do popoldneva. In vmes se (suha!) sprehodiva skozi Vallee de Mai, edino dolino na svetu, kjer uspevajo palme Coco de Mer. Unescova svetovna dediščina, kakopak. Sami presežniki spremljajo te palme. Rastlina z največjimi listi in največjim sadežem (pravzaprav semenom, ker so palme zaščitene in se jih ne sme obirat). Baje so polne erotičnega naboja in je plod čisti afrodiziak. Baje. Moški cvetovi spominjajo na lulčka in ženski plodovi na češpljico. Da je češpljica največji sadež na svetu piše povsod, za lulčka, ki z metrom dolžine ni ravno majhen, pa ni nikjer zaslediti česa podobnega. Najbrž so zgodovino pisali mornarji, za katere se ve, nad čim so se bolj navduševali (poleg ruma). Park je lepo urejen s panoji, ki opisujejo posamezne rastline in živali, ki tod živijo. Poleg Coco de Mer je še kar nekaj zanimivih zadev, ki sva jih videla prvič. Poučno. Le rdeča potka skozi gozd je nekaj časa kot v Yellowstonu, nekaj časa pa taka, da se je ne bi sramoval niti Indiana Jones. Klizava. Kakorkoli, v lepem sončnem vremenu po močnem naliwu je gozd zelo lep.

Na izhodu se Vesna pomeni s prodajalko souvenirja, ki še tisto, kar ne piše na panojih lepo razloži. En kokodemer prodajajo po dvesto evrov, čemur mora tipični turist prišteti še približno toliko za over weight - ti orehi so veliki in težki. Tudi o Aldabri, enem največjih atolov na svetu, je stekla beseda. Je narodni park in nama je na poti na Komore. Sogovornica je bila ex-Grkinja, rojena v Keniji, ki sedaj dela za naravovarstvenike na Sejšelih. Če nič drugega, smo skupaj pljuvali čez neprijazne in rasistične domačine. Zelo dobro je razumela, kaj naju tukaj moti. In kaj nama je tako vseč v domovini njenih prednikov.

Pol ure in ogledava si še preostali del otoka. Ni kaj veliko za videti. Poleg lepih plaž in šik hotelov tukaj ni nič. Tako, kot ni na Maheju. Na koncu se zapeljeva še v Zimbabwe, razgledno točko, ki je pozno popoldan že v oblakih in dežju (jasno, spet je dež). Kaj naj napišem? Tisto, kar je napisal Cankar, ko je z Ljubljanskega gradu gledal Ljubljano v megli? In dodam, da nam samo še snežni zameti manjkajo, in bodo Sejšeli pozlačeno rajski.

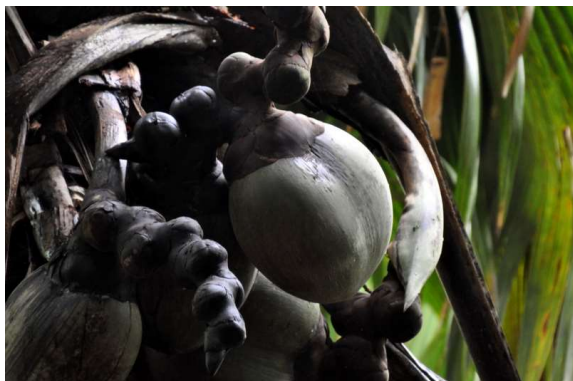
Dovolj nama je dežja, pokličeva rentakarovca, se zmeniva za vračilo avta kar danes zvečer in oddingirava na Malo, kjer se spet ne moreva sporazumeti, kdo mora zapreti okno nad štedilnikom, če ga odpre Vesna...

samo en ponton je na otoku Praslin, za nas bi bil privez z električno in vodo 45€ na dan

park Coco de Mer je večinoma urejen s potkami; vendar po obilnem dežju je bilo večkrat zelo drseče

ženska palma

moška palma (tudi z večimi plodovi)

palma, ki raste menda samo na sejšelih

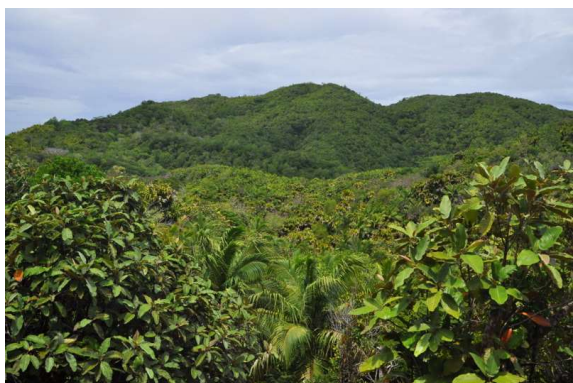
odpadli sadež palme iz prejšnje fotke

moška palma: mladi poln semen sadež, naslednja fotka brez semen, odpadli sadež in na koncu razpadajoči moški sadež

ženske palme: sadeži tudi po zaključku procesa so uporabne: za spominke, posodice ...

pogled na okolico doline Coco de Mer

ptiča so domačini kar priklicali s čivkanjem ... bil je zelo glasen, ko je ugotovil, da ni nobene ptičice :)

posušeni kokosovi plodovi niti niso težki

vse palme so oštevilčene ...

10. september 2015, četrtek

Anze Lazio, Praslin

Ko ob zajtrku opazujeva mladoporočenca na plaži, kako hitita ponavljat foto-sešn, ki v včerajšnjem dežju ni bil ravno najuspešnejši, si lahko samo mislim, kako bi se počutil, če bi imel na poročnem potovanju dva tedna samega dežja. Verjetno bi se takoj ločil. No, danes je lepše, za tukajšnje standarde že kar kičasto. Cel dan ni bilo dežja. Cel dan! Celo sonca je bilo kar nekaj.

Vesna se je takoj spravila med snorklarje. In tudi kar kmalu zaključila z ekskurzijo. Izbrala je kraj, ki so ji ga priporočili kot najboljšega na tem delu otoka Praslin, pa je bil pod vodo bolj slabo. Hja, ko je človek enkrat navajen na maldivske standarde, ga težko prepričaš v good spot. Trip advisor je rangiral to plažo kot šesto najlepšo na svetu. Trip advisor v svojih ocenah očitno ne upošteva vremena. In Trip advisor očitno ne pogleda niti kaj je pod vodo.

Torej, ko zajtrkujeva francosko salamo z lešniki in tradični pomazankove, češki sirni namaz (prav lahko bi bil tudi slovenski, količine tukaj so take, da jih zmore vsaka slovenska mlekarna, cene bistveno višje od slovenskih - ampak česa podobnega si očitno naši vrli marketingarji še niso domislili), se v zalivu sidra Scraatch. No, so le zapustili marino na Rajskem otoku. Malo poklepetamo, izmenjamo nekaj informacij in smo spet vsak na svojem. Približno istočasno bodo izpluli proti jugu, morda se srečamo kje na poti.

Čez dan delava, popoldan roštiljirava. Dva različja. Skupaj dobro kilo mesa. Odličnega mesa, južnoafriškega. In kljub tukajšnji draginji in zmešanim cenam je bilo meso le deset evrov. Ne bistveno več kot nekaj (lokalnih) banan na tržnici in manj kot tričetrt kilska vrečka jabolk v Sparu. Ker sem revež in si ne morem privoščiti zdrave hrane, pač jem bolno hrano. Kaj čmo...

včeraj sva videla na plaži vso premočeno nevesto in ženina in fotografa-kar zasmilila sta se mi; no, danes je pa bil dan za poroke!

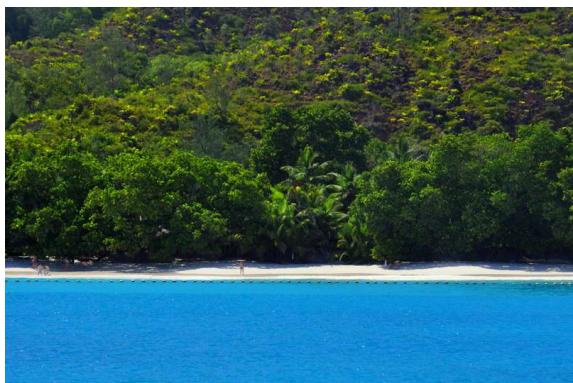
ko ti zjutraj na glavo posije sonce in si rečeš: ne bom hvalila dneva pred nočjo....in upaš, da bo dan tak kot jutro...

danes dan za sončenje! srečnica... če samo pomislim koliko je prišlo nazaj domov čisto belih zaradi dežja

in po dveh mesecih spet kopanje, snorkljanje... no, listja je bilo zelo veliko v vodi

danes je bilo ogromno vala na obali in je bilo ob skalah izredno težko snorkljati, kaj šele pristajanje z dinghijem

voda zaradi vala izredno kalna

koral je bilo skoraj nič, izredno malo... kar malo razočarana

danes praznujeva prvi celodnevni sončni dan odkar sva prišla na Sejše ... in za praznovanje se spodobi pojesti dva ražnjiča-en za kapitana, en za mene

takole pa zgleda večerno sonce na obali

danes je bilo na plaži do noči veliko ljudi

prvi sončni zahod, ki sva ga doživela na sejšelih

in čisto jasno nebo z zvezdami

11. september 2015, petek

Anze Lazio, Praslin - Courieuse - Anze Lazio, Praslin

Rekord je padel! Zjutraj sva doživela 24 ur brez dežja. Še več, tudi nevihte tekom dneva so naju obšle. Pozajtrkujeva in se odpeljeva pogledat, kaj se da videti in kaj doživeti v bližnji okolici. Spotoma narediva še električno in vodo, ne ljubi se mi skozi motoviliti z jadri - etapa s prijetnim vetrom je dolga vsega pet milj, ostalo je pa ali v veter ali z vetrom, ki ga je malo.

Arid Island je narodni park. Tam živijo ptice in rangerji. Slednji hočejo za vstopnino 70 evrov. Za vstopnino na otok, ki ni vreden žlice hladne župe. Pa še na valu bi morala sidrati. Obplujeva ga in si ga ogledava z morja, Vesna poskuša malo pofotkati, pa kmalu obupa.

Naslednji je na vrsti Courieuse, spet narodni park. Tokrat je vstopnina nižja, 25 evrov. No, pa pogledajmo, kaj so scimprali. Niso veliko! Otok je bil v privatni lasti in je pred slabimi petdeset leti popolnoma pogorel. Za zasebnike ni bil več zanimiv, z njim se je začela ukvarjat država. Tuhtala je in mislim da je odlično stuhtala. Na neuporaben otok so uvozili nekaj želv iz Aldabre in ga proglasili za narodni park. In začeli pobirati vstopnino. Voila! Tako je torej danes na vpogled pogorišče (beri skalovje brez gozda), nekaj mangrovja z rakovicami in park z nekaj (ukročenimi) želvami. In sprehajalno potjo. Tudi, če tega ne bi doživel.

In tudi če ne bi zaplula na otoček St. Pierre. Otoček, hmmm, nekaj skal sredi morja, ne vem, če merijo 50 metrov v dolžino. In na dnu okoli je mivka. Nobenih koralnih glav, nič. To je najboljšo snoklerišče na tem otočju na Sejšelih. Lahko si potem samo predstavljam, kakšna so ostala.

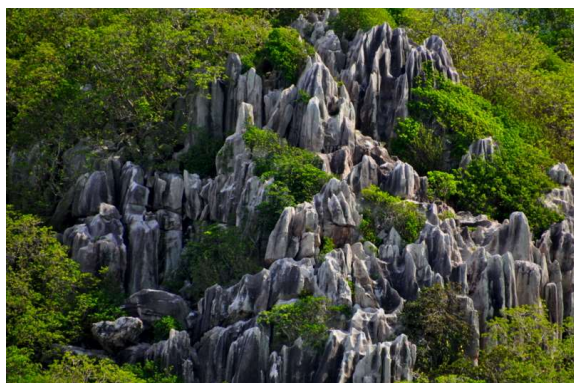
Ogledava si še nekaj zalivov, ki naju ne prepričajo in se vrneva roštiljirat in prenočit v Anze Lazio.

ob sedmih zjutraj sem ugledala mavrico pred seboj... k sreči je dež šel mimo !

otoček Arid je zgledal zapuščen-nikogar ni bilo videti; je bil pa val, tako, da na obalo ni bilo moč iti

pokrajina dokaj nedostopna

ptiči, ki sem jih srečala med potjo po otoku Courieuse

želva je pred menoj tako zazejala, da si je skoraj spahnila čeljust ...

ogromno različnih vrst rakov; prednjačili so mangrovski

pot med mangrovi je bila dvignjena

na otoku je več različnih lokacij za BBQ; izletnike pripeljejo in jim spečejo ribe, kure ; izlet iz Praslina do Courieuse je 75€ na osebo kar je ogromno!

otok ima dve plaži; slednja je na manj vetrovnem in mirnem morju; mivka mokasta

gospem želvam ni potrebno kaj dosti delati, da pridejo do hrane...

ta želva je začela teči proti Tonetu

otok St.Pierre, kjer sem upala na kakšno snorkljanje, pa je bilo morje kar razburkano in slaba vidljivost

12. september 2015, sobota

Anze Lazio, Praslin - Felicite - La Digue

Nov rekord, 48 ur brez dežja. In obeta se nam lep dan. Takoj naokoli! Vesna hoče loviti ribe. Nekaj novega. Pa dajmo. In vržem vabo in se spomnim, da smo ravno sredi narodnega parka. Oprezam za rangerji in ko se po desetih minutah zapeljemo preko meje, počakam še deset minut in iz vode potegnem šest kilogramsko tuno. Še dobro, da si je Vesna omislila ribolov!

Obplujeva otoka Petite Soeur in Grande Soeur (in ribiško mrežo na plovcih, vrženo kar tako, usred ničega!), priplujeva na Coco Island in naprej na Table Island in se ob enajstih dopoldan sidrava na Felicite Islandu. Vesna takoj pod vodo, jaz se malo vržem v branje službenih zadev in pa planiranje poti. Sedaj imam net in čas. Tokrat se Vesna vrne popolnoma navdušena nad ribjim svetom. Korale so sicer tako-tako, je pa zato toliko raznovrstnih rib, da krepko prevagajo tehcnico na stran "dobro snorkljišče". Več kot dve uri zdrži pod vodo (več ne zdrži baterija na fotiču, hic!). Kar nekaj rib vidi prvič v živo pod vodo, med drugim tudi stone fish. Jaz se sicer spravim samo pod barko, da očistim okolico koleščka za hitrost in preverim poraščenost, pa moram (konkretno velike, nadporcijske) ribe odganjat, da sploh lahko pridem kamor sem se namenil. Propeler je kot nov, Propspeed očitno dela dobro. Vse ostalo, kjer je bil uporabljen strupen profesionalni Jotun je pa buh-pomahej. Ni kaj, ni je čez Sea Hawkove in bivše Colorjeve farbe.

V današnjem vremenu bi sicer lahko prespala tudi nad akvarijem, pa se vendar odločiva in obplujeva otoka Felicite in potem še La Digue ter se končno sidrava za noč pred vasico La Passe na otoku La Digue. Napaka. Na obali je žur. Z žurom sicer ni nič narobe, nasprotno. Se pa kakovost žura tukaj očitno meri v decibelih ozvočenja. No, se bova pa drla med pogovorom, saj ni panike. Prav samotno idilično sidrišče tole očitno ne bo. Je pa zato za večerjo današnja riba z mediteransko omako.

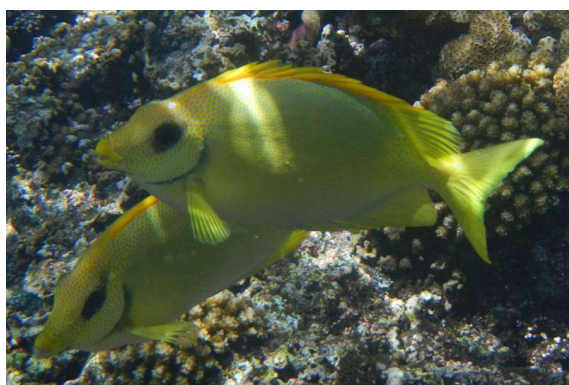
In po večerji opazovanje lokalnih mladcev, ki dirkajo s (hrupnimi) čolni tako, da je v vodi več ali manj samo propeler. To počno seveda med sidranimi barkami, kako drugače. In po logični prognozi, ki sva jo postavila takoj na začetku zabave, počno to le do prve nesreče. Popolnoma nestabilen čoln se pri okoli 40 vozlih hitrosti postavi povprek, mladič je katapultiran v morje in igrača gre pod vodo. Nekako jo potem s skupnimi močmi le uspejo potegniti iz globin in odšlepat na obalo, zabave je pa za danes konec. In ko bo fotr zvedel za zadevo, se mi zdi, da tudi še za nekaj časa. Motor brez resnega servisa enostavno ni več uporaben. In le sreči se gre zahvaliti, da med prevračanjem propeler ni pobliže srečal mladeniča. Cel dogodek je sosed s katamarana vestno posnel z dronom, helikoptersko kamero, ki je takoj poletela in lebdela nad nesrečnimi mladci, ko so reševali potopljeni čoln. Nova igrača, nova moda. Včasih so se selfiji snemali s timerjem, potem so prišle na vrsto tablice, sledile so jim palice s sprožilcem za telefone in sedaj so tukaj helikopterske kamere. Brez tega nam živeti ni! Vsaj ne instant vodljivim japonskim turistom. In še posebej ne helikopterskim staršem...

današnji jutranji ulov-tuna ...

na Felicite, ko sva prišla, je bilo kar veliko snorkljačev; no, pa mi en med snorkljanjem pomoli pred nos školjko; jaz nikoli ne prijemljem ničesar pod vodo...

kako lepši je dan, ko je sonce in lep podvodni svet...

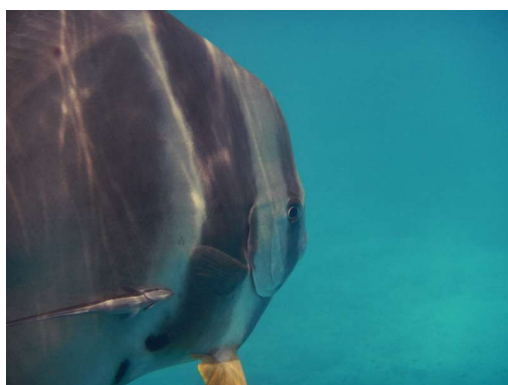
kar nekaj kužkov sem videla, ki so plavali stran od mene

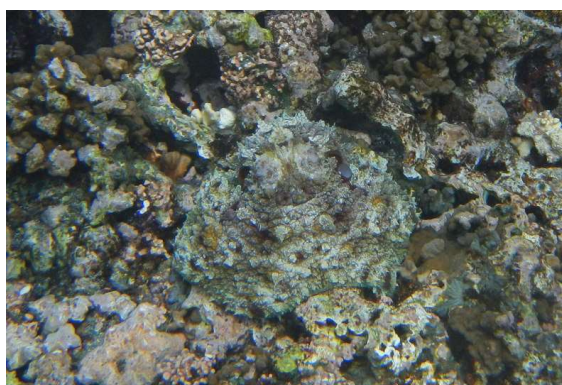
zanimivost: tukaj se ribe niso razbežale, ko so te videle-očitno navajene turistov :(...

kar nekaj rib sem videla prvič in zelene korale in ...

te ribe so v dolžino vsaj 50cm, ogromne in plavale vsepovsod, tudi okoli barke (še Tone jih je šel gledati) in plavale direktno na mene...noro ...

kako sem se ustrašila, ko opazim, da se začne skala premikati... do sedaj sem stone fish videla le v akvariju ... uf ...

še otoček Felicite...diskretno po otočku hiške; cena verjetno zelo nizka :)

plaža na La Digue

žal na take plaže z dingijem ne moreš dostopati, ker je velika verjetnost, da se prekucneš zaradi vala

takole sta mladeniča tekmovala in končala z vleko čolna na obalo ... še dobro, da se ni nihče poškodoval

13. september 2015, nedelja

La Digue - Felicite - La Digue

Zjutraj je 72 ur od zadnjega dežja. And counting...

Oddingirava v lukko in se sprehodiva po otoku. Najbolj všečen je od vseh do sedaj videlih sejšelskih otokov. Enotna sva v oceni. Nekaj gostilnic v lučici, nekaj souvenirdžinjc, veliko hotelčkov in vse kar mora imeti otok, da domačini ne pobegnejo v svet, od upravnih zgradb(ic) preko trgovin in šole do cerkve. Vse je urejeno, vse je majhno. Prijetno. Glavno prevozno sredstvo je kolo, kot dodatek je nekaj avtomobilov, v glavnem za prevoz robe in celo taksi sva videla (tudi za prevoz robe, ve se kakšne). No, za prevoz prej omenjene robe obstajajo tudi vozovi z volovsko vprego. Najbrž je to najdražja možna opcija transporta od hotela do ferija.

Ogledava si še nekaj ala botanični vrt. Vendar. Ves čas sprehoda po tem botaničnem vrtu nama ne gre nekaj v račun, nekaj ne paše sem. In na koncu prebereva, zakaj. Z mojim denarjem so iz Reuniona pripeljali rastlinje in ga posadili v znak prijateljstva. Hmm... Ostale ogleda sva prestavila na oddaljeno prihodnost. Iz dveh razlogov. Prvi je trivialen: po dobri dve uri trajajočem sprehodu pod tropskim soncem (ja, soncem!) sva nujno potrebovala nekaj, kar se dobi v oštariji. Drugi je še najbolj razumljiv Gorenjcem: kasirali so vstopnino. In če že moram plačati in če lahko izbiram med pivom in vstopnico, je jasno kaj izberem.

Popoldne mine v premiku na Felicite (pred Coco Islandom je še vedno preveč vala za prijetno snorklarijo) in Vesna standardno pod vodo. Tokrat za skoraj tri ure. In kar podvizati se je bilo potrebno, da sva se pred La Passe sidrala še podnevi.

Ampak. Vsaj nekaj se nama pa je dogajalo, za sejšelske razmere ogromno.

danes je nedelja in ribiči počivajo; v laki se veže na drevesa ipd...

skromna izbira lokalnega sadja po norih cenah! npr. banane 1kg je 2,4 eura ...banane pa rastejo za vsakim vogalom

prevoz z volovsko opremo itak uporabljajo samo turisti

dobro, da vidim drevo iz Reuniona tukaj na Sejšelih ...

center mesteca oz. bolj vasice na La Digue

skoraj vse hiše so zelo lepo urejene in tudi okolica

posledica dežja: deževni gozd

otroci so se ravno iz cerkve pripeljali

skoraj vsi se prevažajo na kolesih; peš jih bolj malo hodi

če bi imela mrežo, bi imeli tole danes za kočerjo...če ... me je ravno val skoraj zabrisal na obalo, ko sem fotkala te glavonožce :)

Mala je vedno mala ... ampak to je fajn ...

fenomenalna, kajne? že narediš med snorkljanjem 600-850 fotk se je težko odločiti katere izbrati, kajne?

14. september 2015, ponedeljek

La Digue - Fregate - Marianne - La Digue

96 ur. Spet se obeta lep dan, odpraviva se na jugovzhod, z malo vetra bova to verjetno zmogla ob pomoči motorja. Zmoreva, vendar potrebujeva za pot debelo uro več, kot sem računal. Anse Victorin na Fregate Island je ena izmed "top pet" plaž na svetu. Lepa je, vendar nikakor ne moreva pogruntat, zakaj bi bila lepša od katere koli druge plaže na Sejšelih. Ali kjer koli drugje. Morda zato, ker jo sponzorira resort s ceno 2900 evrov na noč (ne, ni najdražji na Sejšelih, celega jurčka zaostaja za najdražjim). Kakorkoli, v lepem sončnem vremenu s plažo res ni nič narobe, nasprotno. Narobe je s tokom, ki Vesno lepo odplavlja stran od Male. Kar nekaj napora je bilo potrebnega za povratek. Pa še pregloboko so korale za uspešno fotografiranje.

Sledi odsidranje in premik, ker je snorklanje predčasno zaključeno. Preveč rolajoče je za bivanje do jutrišnjega dneva, greva drugam. Še prej si ogledava lep (res, lep!) otok, v celoti poraščen s palmami in nekaj razkošnimi hotelskimi vilami. Počakava še heliota, da pripelje novo pošiljko gostov in dvigneva jadra, smer otok Marianne.

Če sva prvo rundo jadrala ostro v veter, jadrava sedaj precej z vetrom. Lagano engleski. Marianne je danes že tretji snorklarski fijasko (pred Fregate Islandom sva obplula tudi Ilot Fregate v upanju, da se bo dalo kaj zaplavati). Saj, sidrava se lahko povsod, to se lepo ujema z guglovimi mapami, za snorkljanje je pa enostavno preveč vala. Ali toka. Ali obojega. Nasploh so Sejšeli glede snorklarije precej brca v temo. Mest, kjer se sploh da plavati je malo. Otoki nimajo koralnega grebena, kot ga poznajo atoli. Oceanski val je zato vseprisoten. Tudi lepe (čudovite!) plaže so precej neuporabne. Razen, če v zakup vzameš, da greš v vodo skozi meter-ali-toliko velik surfarski breaker. In se skozenj še enkrat prebiješ, ko se vračaš na obalo.

Kakorkoli, spet sva pristala na sidrišču pred La Digue. Večerja kar na barki.

male Fregate

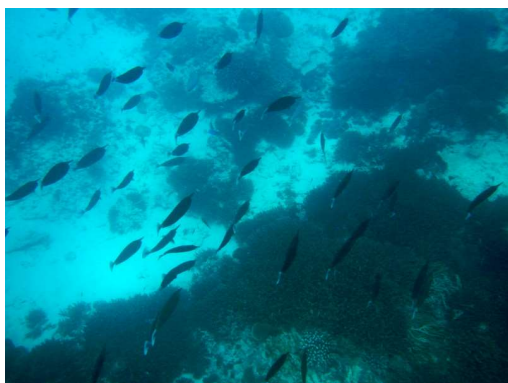
ni šans, da tukaj snorkljam ...

otok Fregate

ena izmed najlepših plaž na svetu na Fregate; no, za snorkljati žal ni, premočan tok

bilo je kar globoko, zato tudi slaba fotka; je bilo pa kar nekaj koral in zelo veliko rib

pa še malo paparazza :) ... vsaka hiška ima svojega osebnega butlerja in kot kaže na fotki, ravno naliva vino... :)

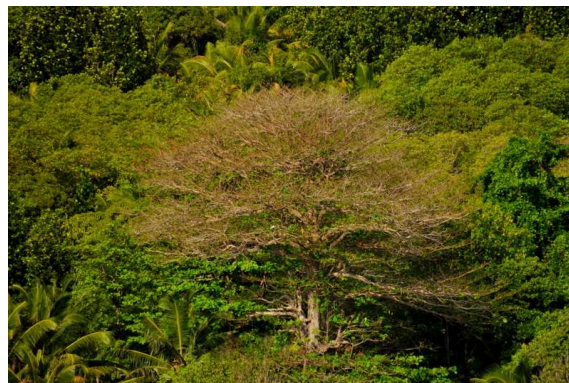
dostava na otok s helikopterjem

klifi na otoku Marianne

na otoku ni prebivalcev; včasih so se ukvarjali s prodajo kopre

palme sedaj preraščajo tudi druga drevesa ... izredno zaraščen otok

celo eno malo hišico smo ugledali na Marianne

in tudi na Marianne ne manjka granitnih ogromnih skal

15. september 2015, torek

La Digue - Felicite - Anse Lazio, Praslin

Pri 110 urah se je števec suhega vremena ustavil. Ponoči je bila močna nevihta. Ampak, jutro naju je pričakalo brez oblakov in tudi dan je bil lep in sončen. Celo veter se je naredil in prav špasno sva jadrjala. No, najprej na standardno lokacijo - Vesna snorklat na Felicite Island, jaz za komp. Snorklarija v redu, delo malo manj. Delo nikoli ni v redu, delo krepa človeka.

Kakorkoli, po Vesninih treh urah pod vodo sva prepozna za na Mahe, kar na Praslinu bova morala ostati in bivakirati obdobje slabega vremena, ki se naj bi po napovedih začelo nocoj. Anze Volbeit je nabasan z barkami, vse boje so zasedene, sidrava se lahko na 20 metrih globine. Ali pa v korale. Nobena opcija mi ne diši, čeprav je to najbolj zaščiten zaliv na Praslinu in za ponoči se napoved glasi: thunderstorms with heavy rain. Upam, da mi voda spet ne polomi davitsov. Torej se raje prestaviva v Anse Lazio, preverjeno sidrišče za SE pasate in precej odprto na možne nevihte iz nasprotni smeri. Ma, bo že.

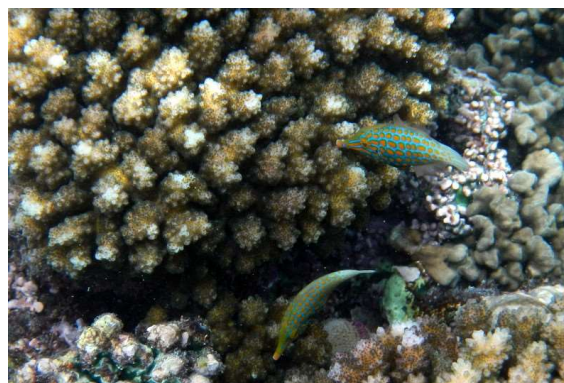
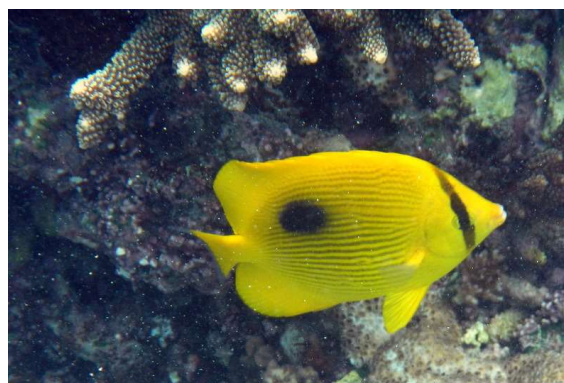
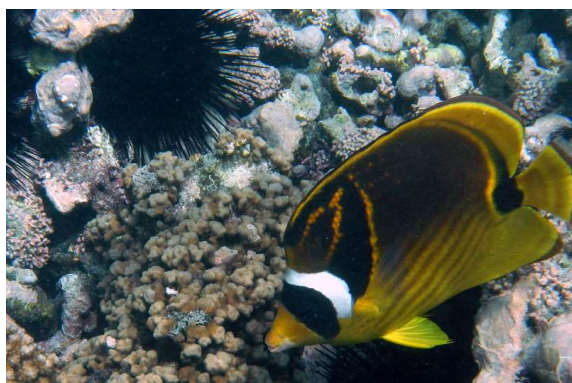
Popoldan potelefoniram na Mauritius in teta iz južnoafriške ambasade mi zagotovi, da je končno scimprala vize in da gredo potni listi danes na DHL. Do konca tedna bi jih morala dobiti sem. Pa da vidimo. Sigurno bova pa videla barbekju na Mali. Po dveh dneh ribe in enem dnevu zrezkov v ponvi, je res že skrajni čas.

jutranji pogled na okoliške otoke

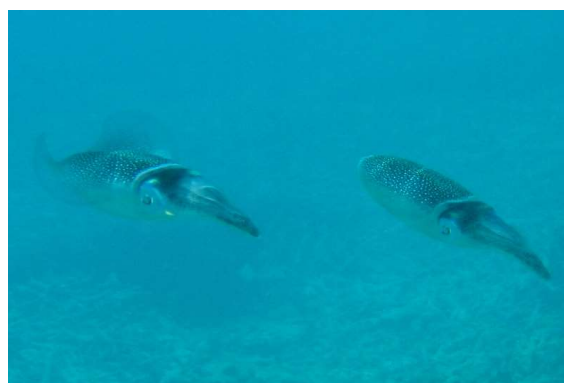
snorkljanje zelo uspešno in posledica ogromno fotk

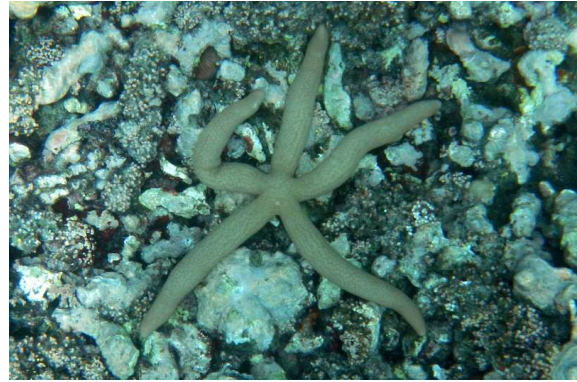
zelo majhne ribice

te ribe domačini sigurno jedo, midva ne ... reef ribe nama nekako po okusu ne ustrezajo

te bi nama pa zelo ustrezale v ponvi, a le kako jih ujeti za hrano, če jih je težko dobiti še v objektiv

kar nekaj bledoličnih zvezd je bilo

kar dosti koral sem našla in majhnih ribic v njih

16. september 2015, sredo

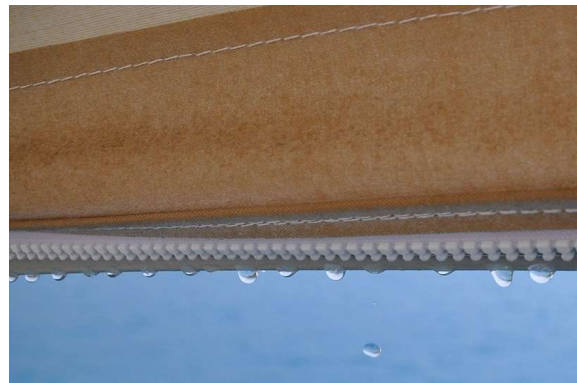
Anse Lazio, Praslin

Proti jutru je začelo deževati in je deževalo cel dan. Sejšeli, kot jih poznamo. V takem vremenu nima smisla riniti naokoli, čeprav so čarteristi počeli točno to. Samo, oni so tu en teden in imajo natančno načrtan plan za vsako uro posebej. Pa tudi, če bi na Sejšelih začelo snežiti. In njih je na barki osem, kjer se zelo težko karkoli spreminja brez slabe volje vseh.

Pri nas je na srečo drugače. Mala se je odela v plahte, kokpit je zaprt z vseh, razen zadnje (odvetrne in s tem oddeževne) strani ter spremenjen v urad. Midva pa v uradnika. Delava. Delati na tak dan je v bistvu prav fletno, ko te nič ne vabi v naravo. Bova zato raje jutri malo bolj aktivna. Če bo vreme spet atipično, torej lepo.

vstaneva že ob pol sedmih, vmes malo mavrice

drugače pa z rahlimi presledki dež na dež na dež

pa še malo včerajšnjih fotk pred otokom Felicite

pogled iz vode med snorkljanjem

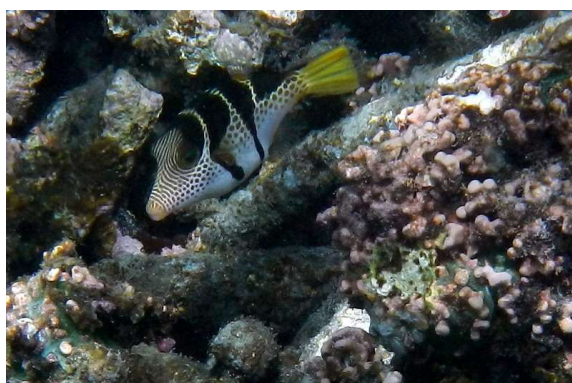
....kot bi se pritoževali nad fotografiranjem :)

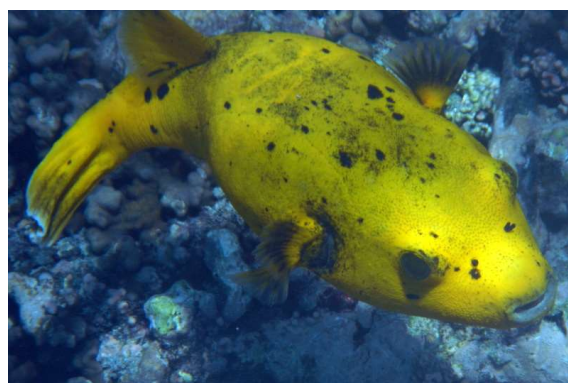
ježev, zelo velikih, je dosti videti

pikira kot ptiči v morje; ogromno igel v morju

izredno majhna ribica in hitra

La Digue, nedelja, po maši: gospe na klepetu/ali obiranju?

17. september 2015, četrtek

Anse Lazio - Petit Anse, Praslin - La Passe, La Digue

Spet lep dan, včerajšnji dež je že pozabljen. Delam in kofetkam. Narediva tudi vodo za pitje, le kruha ne pečeva. In zato za zajtrk jem prepečenec, hic. Prestaviva se v sosednji zaliv, kjer sva zadnjič videla snorklarje. Vesna pod vodo, jaz za komp. Ona je navdušena, končno je na Sejšelih videla korale. Niso ravno primerljive z maldivskimi ali čagoškimi, so pa vseeno vredne ogleda. Jaz sem manj navdušen. Zadeva, ki jo poskusim narediti ne dela. Očitno bo potreben plan B. Ampak, o-tom-po-tom. Manjana.

Vesna priplava nazaj na barko šele pozno popoldan. Če sem na začetku še malo pogledoval, ali je vse pod kontrolo, sedaj tega ne počnem več. Vem, da je dolgo ne bo nazaj. Ko končno pride, kar hitro dvigneva sidro in se prestaviva pred La Digue. Pa na obalo, že zadnjič sva si ogledala pristno italijansko oštarijo. Za noč sva si omislila pravo dobro italijansko pico. Omislila že, pa ne bo nič s tem. Ristorante Italiana se odpira šele ob sedmih zvečer (kaj naj umrem od lakote do takrat?) in pico pečejo v navadni pečici (a-ja-ja-jaaaaah!). Ne štima nama. Bova raje pri sosedu pojedla hobotnico. Za manj kot pol cene pice. In popila six pack piva.

še malce fotk iz La Digue

intimnost na plaži

cerkev sredi vasice

lokalni otroci

pa še nekaj fotk mojih ribic in koral z današnjega snorkljanja izpred zaliva pred otokom Praslin

še največ koral sem videla sedaj na tem koncu; le vidljivost je bila slaba, dokaj kalna voda

18. september 2015, petek

La Passe, La Digue - Eden Island

Precej rolajoča noč je bila, ob sedmih zjutraj zato brez slabe vesti izplujeva. V Victorio greva po pasoše. Lep dan, 5 Bf bočnega vetra, tok v pomoč, kaj lepšega si skoraj ne morem želeti. Kičasto. Manj kičasta je situacija pred jadrlnim klubom. Boje so zasedene, sidro ne prime. Malo poskušava in se hitro odločiva za plan B. Miljo proč je marina, tja greva. Nekaj minusov in nekaj plusov. Minus je pravzaprav samo en, cena. Plusi so pa elektrika, voda, posamični dostop na kopno in pa Spar. Ja, spet bomo jedli sirčke in salamice.

No, pa ni vse tako, kot se zdi na prvi pogled. Ta marina je kot zakleta. Odkar sva izplula, vse na barki špila v nulo. Ko sva se vrnila, sem moral takoj pošraufati locker, električni kabel je bil prekinjen, nastavitev v električni omarici je bila narobe (pa je vse skupaj delalo na generator še minuto pred pristankom), daljinec za televizor je nehal delati in na vetrnici je bilo potrebno očistiti krtačke. Vse to v enem trenutku. Očitno nama ta marina ni usojena.

Medtem, ko se jaz pretebam s popravili, se Vesna zapelje na DHL po pasoše. Vse špila, pasoši so prispeli, vize so notri, in imava pravico se sprehajati po Južni Afriki tri mesece, vključno z neomejenim številom vstopov in izstopov. No, slednje je v resnici omejeno s številom praznih strani v najinih potnih listih. Samo šest jih je še. In še nekaj držav je pred Južno Afriko.

Po večerji pa v kino...

nekaj včerajšnjih fotk, da ne bo dnevnik brez fotk...danes nisem naredila niti ene fotke!

19. september 2015, sobota

Eden Island - Anse Mayor, Mahe

Po kruhek in na plačilo marine. In potem takoj ven. Takoj pomeni, da izplujeva ob pol enajstih. Na Silhouette torej ne greva danes, raje se sidrava na zahodni, zavetrni, strani Maheja. Jutri pa dalje. Lepo jadranje okoli severnega dela otoka Mahe, najprej krmni veter in potem bočni po mirnem morju v zavetrju (zavalju) otoka. Vesna spet pod vodo, jaz za komp. Danes ni tako dolga, očitno je baterijo slabo nafilala. Nekaj koral je, pove. Je pa precej kalno in vidljivost ni najboljša.

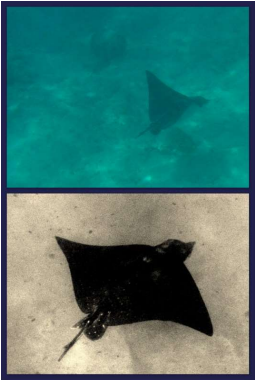
Popoldne še malo lenarjena in nato roštiljada. Spet sva bila v Sparu in spet imava dobro meso. Le spekel ga nisem najbolje. Ko bi moral začeti z delom, sem se spravl pisat email in to je trajalo in trajalo in trajalo in na koncu je bilo ognja že bolj malo. No, odlično pljučno meso je prevagalo slabo peko.

otoček na poti

zaliv Mayor na otoku Mahe

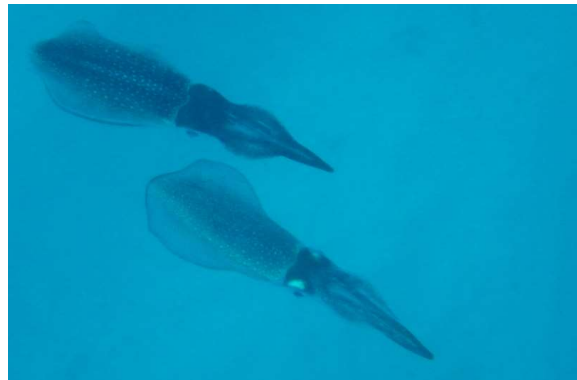
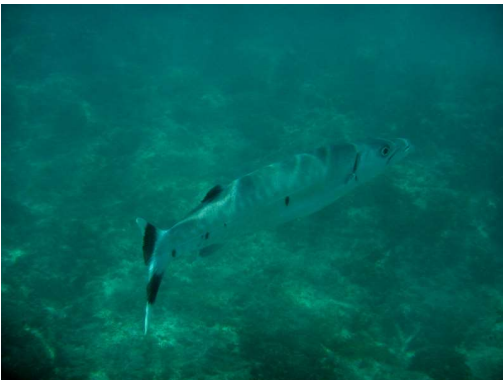
kar dosti koral je bilo in rib, a izredno slaba vidljivost-kalno morje; na fotki mini ray

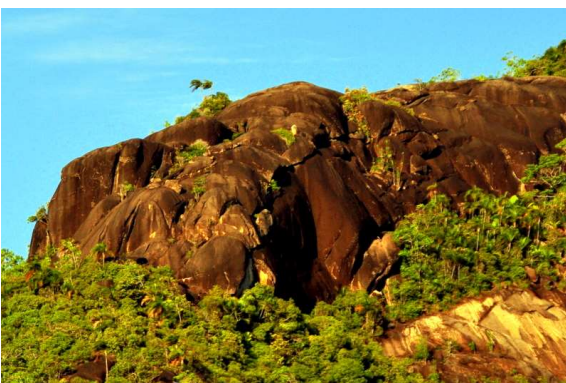
te ribe so kot indijci: vsiljive do konca! ves čas so okoli tebe, hočeš slikati drugo ribo in se ti postavi pred fotič indijka :(... saj so lepe, pa vendar ...

lokalne motornjače, ki pripeljejo množico turistov, mirno vržejo VEDNO sidro med korale in jih lomijo...le kam bodo vodili turiste, če bodo vse uničili?

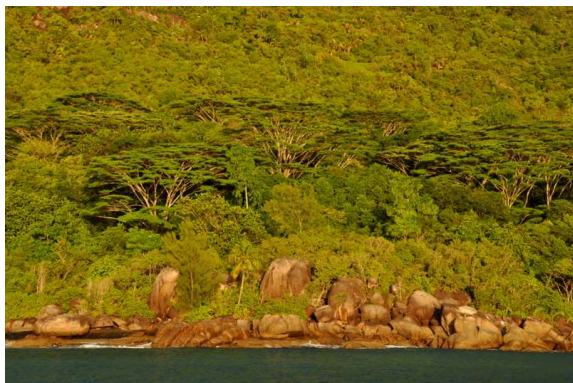
cela jata jih je bila....nihče ni lovil :(

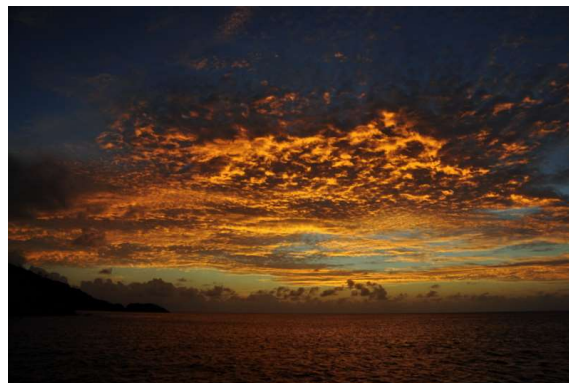
večerno sonce je zažigalo v skale

sosede videli naju pri roštilju: jasno, tudi oni roštilj; drugi sosede lovili ribe za večerjo in ob vsaki ujeti ribi vpitje :)

to so original barve, take so bile videti tudi s prostim očesom

končno tudi na Sejšelih dočakali res orto kičast sončni zahod

20. september 2015, nedelja

Anse Mayor, Mahe - Silhouette Island - North Island –

Baie Ternay, Mahe - Port Launay, Mahe

Zato, da sva se na koncu dneva premaknila za 4 milje v sosednji zaliv, sva jih naredila 44.

Pred dvema tednoma je odšla Vesna v šoping permitov in med drugim kupila tudi enega za obisk otoka Silhouette. Omejen rok trajanja ima in danes menda poteče. Četrť stotaka jim pa ne pustiva nevnovčenega, nak! Izplujeva, vetra ni in še kar ga je, je točno v krmo. Poje motorček, barka se rola, neprijetna plovba. Ampak, za Sihouette je menda vredno potrpeti.

Po planu A, bi morala pristati na zahodni strani, veliko sidrišče je označeno na vseh kartah. Vendar. Ne bova pristala, pač ne bo plan A. Oceanskega vala je toliko, da se še sidrati ne da, na obalo pa z dingijem sploh ne gre. Si pa zato lahko ogledujeva otok z morja. Čisto spodoben je, zelo hribovit in zelo poraščen. Pravzaprav je zelo lep.

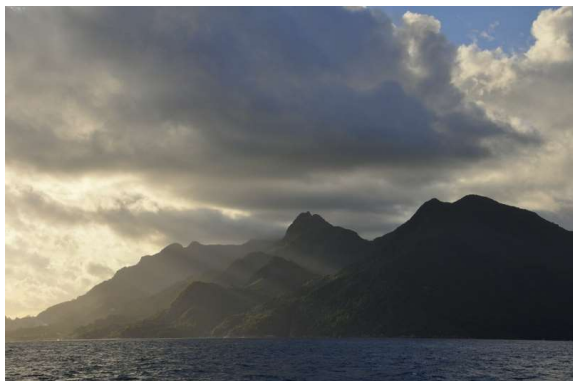
Plan B je zaliv na severu otoka. Tam je primerno mirno in z nekaj domišljije bi morda celo lahko zdingirala na obalo. Se pa plažica konča z neprehodno džunglo. Do vasice, za kamor imava permit, se od tu po kopnem ne da.

Plan C. Greva okoli North Islanda in potem nazaj na Silhouette poskusiti srečo pri lučici. North Island je ena zanimiva zadeva. Otok ni nič posebnega, hotel tudi ne, le cena je prava, 3.900 evrov na noč. Tudi, ko si preberem predstavitev na netu, ni nobene povezave med ponudbo in ceno. Mislim, da je zadeva vredna tam nekje dvesto, morda tristo evrov na noč. Niti blede senca tistega, kar sva videla na Maldivih. Vila, torej malo bolj razkošna soba s kopalnico, menzo in ... in ... in ničemer več. Nobenega razkošja, nobenih privatnih bazenov, privatnih masažnih salonov, vinskih kleti ali kakršnih koli že barčkov, nič za animacijo otrok, nič... od nič. Vendar. Cena je taka, da si tega enostavno ne more vsak privoščiti. In tako so bogati zavarovani pred padalci, kot sva midva. Kupili so si svoj mir, ne razkošje.

Nazaj na Silhouette. Tudi po planu C pristanek ni možen. Po pričakovanju je na tej strani še huje. Pa še veter se je okrepil in vleče točno na sidrišče. Globina na isti točki niha med osem in deset metri. Razlika je val. In če se premaknem samo še malo proti obali, se bo pod Malo zlomil in začeli bomo s tečajem surfanja za jadrnice. No way!

Plan D, torej. Odplujeva (točno proti vetru) v Baie Ternay, narodni park na zahodni špički Maheja. Boje so. Napotiva se proti eni, ki nama je bila najbolj všeč. Lepo previdno, kot se spodobi za jadrnico, ki prvič motovili po neznanem zalivu. In ko sva še morda 20 metrov oddaljena, pade mimo gliser s polno hitrostjo, zabremza, kolikor lahko pred bojo in nama jo pobere pred nosom. Domorodci. Hja, in kako naj imam potem dobro mnenje o njih? No, saj sosednja boja je bila skoraj enako v redu (tudi za njih bi bila), tako da nisva bila ne vem kako prikrajšana, svoj odnos do tujcev so pa domačini zelo plastično demonstrirali. Vesna pod vodo, jaz za komp - to je sedaj že kar klasika. Bajje je pod vodo lepo, celo zelo lepo. Pa še rangerji se niso prikazali, da bi naju zacolali za vstopnino.

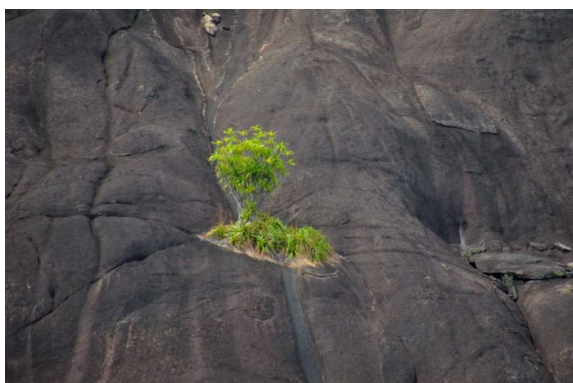
Po planu E se odpeljeva v Port Launay, vsega nekaj milj dalje, za ovinkom. Tu bova prespala, upam da nama ne bo treba plačati vstopnine v narodni park. Tudi Port Launay je narodni park.

Silhouette ni nič prijazno zgedal od daleč

no, ko smo prišli bližje, sva ugledala bujno vegetacijo

na sami skali vegetacija

North island...ni šans, da pristaneš

bolj malo je bilo videti turistov na North islandu...no, sodeč po ceni (3900 €/noč), tudi ni pričakovati

nič kaj fensi ni videti na otoku kjer se zbira smetana (pa ni eco otok)

spanje v hiltonu na otoku Silhouette je samo 300 eurov na noč

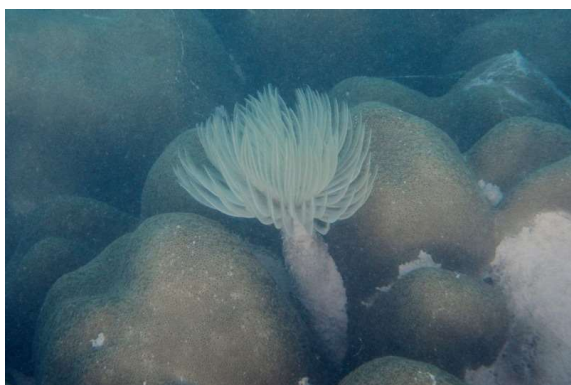
Baie Ternay, kar gužva s turisti ... no, vsaj snorkljanje je bilo super, le vidljivost-dokaj kalno

rumena igla

korala galaxea

Feather dusters - ali pahljačasti črv ..(žal kalno morje)

Koran Angelfish ...

21. september 2015, ponedelj

Port Launay, Mahe

Spet se nisva nikamor premaknila. Jaz sem se zakopal v delo, ki mi nikakor ne gre od rok. Poiskati moram nove tehnologije, ki mi nočejo zašpilat. Karkoli preizkusim, povsod je nekaj narobe. Ah, ja... Morda jutri le kaj najdem. Vesna dopoldan prav tako preživi za računalnikom. Nevihtno je in svetloba ni najboljša za snorkljanje. Popoldan se vreme popravi in ona se spravi v vodo. V lepem sončnem vremenu raziskuje reef narodnega parka Launay. Lepo je. Koral je veliko, rib tudi. Če bi bila še voda malo manj kalna, bi bilo idelano za dobre fotke.

Preverjam vreme za plovbo proti Komorom. Neugodno je, naslednjih deset dni bodo v pasu nekaj sto milj nad Madagaskarjem vetrovi konstantno v rangi near gale in vetrni valovi preko 4 m. Preveč. Ne greva še. Za povrhu so Sejšenci oddali Assumption Indijcem, ki bodo tam postavili vojaško bazo. Uradno za sejšelski coast guard, neuradno pa - no, saj se ve. In to ravno sedaj, pred nekaj tedni. Assumption, ki je (bil) nenaseljen, sem imel ogledan kot postojanko sredi najhujših vetrov. To sedaj odpade. Odpade tudi bližnja Aldabra z vsemi neskončnimi birokratskimi ovirami zaradi naravovarstvenikov. V tem otočju sta še dva otoka. Astove s slabim sidriščem in Cosmoledo. Očitno bo slednji otok edini, kjer se bova lahko skrila pred divjanjem morja, če bo potrebno.

Ne mudi se mi torej na pot. Pa še net na Komorih in Madagaskarju je vprašljiv. In vreme tukaj se je uredilo. Kaj nama pa konec koncev fali na Sejšelih? Je to tolažba? Verjetno.

celo noč je deževalo, tudi dopoldne z redkimi prekinitvami ..

sicer pa: prejšnjič, ko sva bila z busom na tem koncu je tudi lilo ...slab renome :)

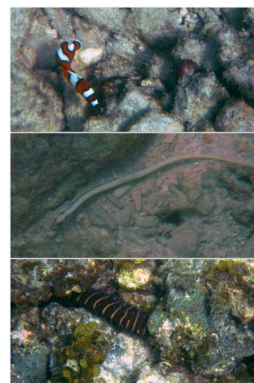
tem majhnim ribicam se reče Filefish :) ... orangespotted ...

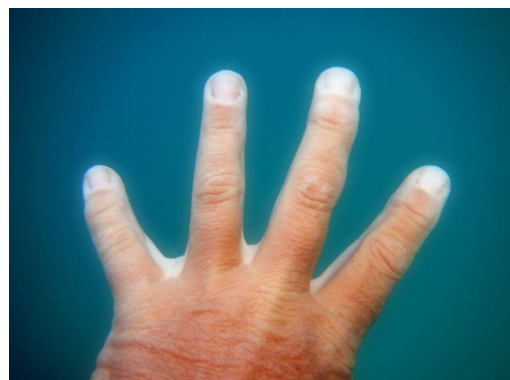
živo zelene korale

nisem uspela najti kako ji je ime :) ...

po vrsti: osameljni clown fish, črv?, murena ... no, slednja dva sem gledala z velike razdalje; pa še kalno je bilo za povrh :(

....uf, a mi že kožica raste med prsti ? :)no takole zgubana je po treh urah snorkljanja ...

22. september 2015, torek

Port Launay, Mahe

Tipično prečudovito sejšelsko vreme. Dežuje. Kot nalašč za delo. Končno se je zadeva le premaknila z mrtve točke. Mislim, da imam vse pod kontrolo. Je pa še kar veliko za postoriti. Država, država... Vesna jamra, ker ne more v vodo. Ok, lahko gre, pa ji ne paše snorkljati v dežju. In zato tudi ona preživi dan za mašingo. Toliko laufava oba požrešna workstationa, da morava zvečer zagnati generator. Dva dneva intenzivne uporabe energije iz akumulatorjev v oblačnem vremenu in kapaciteta je padla pod 70%. Znak za preplah, ne pustim jih, da se čisto izpraznijo, če le imam možnost filanja.

Jutri spet planiram delovni dan. Moram začrtati zadevo, kolikor se da, dokler še imava dober internet. Upam, da bo vsaj Vesna šla malo naokoli.

danes nič raziskovanja...zato nekaj starih fotk; še dobro, da jih naredim vsakič najmanj 500 in je velika zaloga :); na fotki Pencil Urchin - morski ježek z bodicami debelimi kot svinčnik

še okoliške hiše so tumorske v tem vremenu ... dež na dež ...

niso samo črne barve...

na sejšelih sem videla tudi rumene in celo eno modro zvezdo

23. september 2015, sredo

Port Launay, Mahe

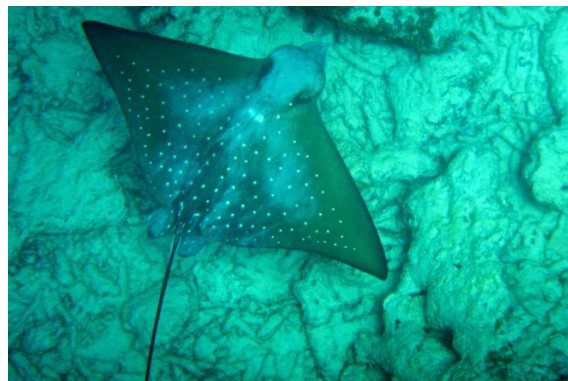
Po včerajšnjem tipičnem je danes nastopilo atipično vreme. Lep sončni dan naju prestavi iz enega narodnega parka v drugega. In nato še nazaj. Vedno se prešvercava brez plačila vstopnine. Riba, ki nama jo proda ribič za zasoljeno ceno ne šteje kot vstopnina, čeprav je številka enaka. Morda se pa v teh parkih ne plačuje vstopnine? To bi me sicer presenetilo na Sejšelih, a vendar.

Meni se kaj veliko ne dogaja, dan za dnem preždim za mašingo, Vesna je pa danes postavila rekord v bivanju v vodi. Tri ure in pol. Bravo fotič in njegova baterija!

Pošpegam še na vreme. V naslednjih desetih dnevih bo na Sejšelih bolj malo vetra in veliko sonca. Kaj res že morava odpluti?

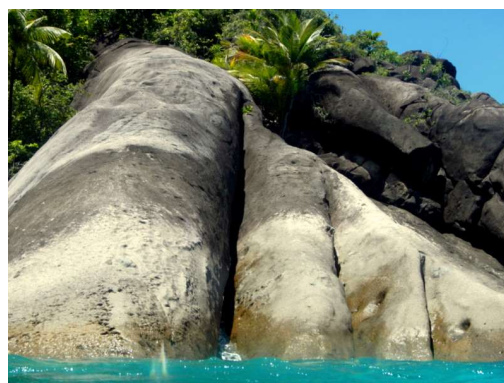
danes spet raziskovati Baie Ternay ..velik zaliv, da bi lahko obdelal v dveh urah

po peščenem dnu je plaval ray ... zelo kalno, slaba vidljivost

napihnjena z izbuljenimi očmi vliva strah, a v bistvu beži ves čas pred teboj

pogled kvišku :)

crown of thorn sea star- uničuje korale in nima naravnih sovražnikov

riba živo oranžne barve mi je ušla pod skalo in nisem dočakala, da bi šla ven

lepotica današnjega dne

in tako zgleda Port Launay kadar je sončno

24. september 2015, četrtek

Port Launay - Anse A La Mouche, Mahe

55. 55 let sem dopolnil in 55 ur je od zadnjega dežja. Skupaj torej 110. In 110 evrov me je stala današnja večerja za dva. Logično. Vse se lepo matematično ujema.

Dan je sončen, veter jenja, vsak dan ga bo manj. Najprej mailanje in telefoniada. Potem darilo od Airtela. Tisti bonus, ki so nam ga prejšnji teden obljubili in ki ga ni bilo, je danes priletel. Le kako so vedeli, da imam danes rojstni dan? Lepo. Ampak. Ker greva, mi bo itak propadel. Zato se spravim nad telefon in kurim internet do onemoglosti. Ti pogovori bodo končno res zastoj. Bonus namreč pomeni, da nama podarjajo okoli 25 ur mednarodnih pogovorov. Danes imam vsaj razlog za telefoniranje. Veliko ljudi je potrebno poklicat in omejitev niso komunikacije, ampak baterija v telefonu. Ta se da pa na srečo nafilat kar s soncem. Spet zastoj. Kličem torej s sončnim telefonom.

Opoldne se prestaviva v sosednji zaliv, slabi dve uri stran. Mirno je kot v laguni, vendar je voda kalna in z Vesninim snorkljanjem ne bo nič. Bo pa s telefoniado, net dela odlično. In po telefoniadi oddingirava na obalo. Na večerjo. Kar v prvo oštarijo zavijeva in tam ostaneva. Meni izgleda v redu (tudi menu izgleda v redu), večinoma nudijo morske jedi. Nekaj jih preskusiva in vse po vrsti dobijo oceno odlično. Tudi torta na koncu za sladico. Taka, čokoladna, s prižgano svečko, ki jo je prinesla simpatična, okroglo rita in kot oglje črna domorodka. In zraven zapela hepi-brzdej-tu-ju. In med večerjo telefoniada. In po večerji telefoniada. In na barki telefoniada.

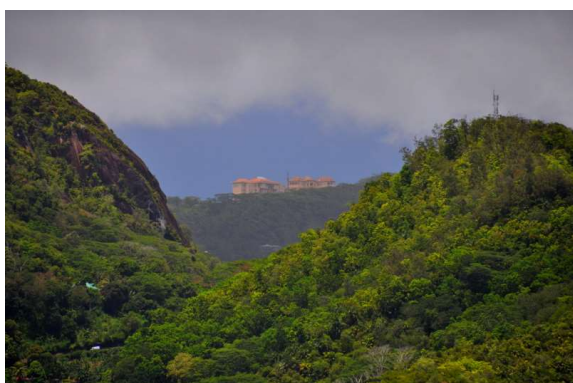
In dan je mimo...

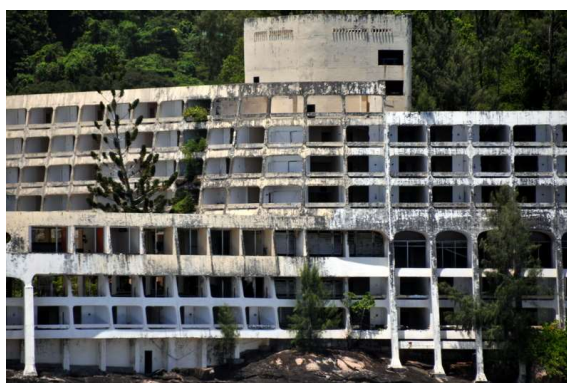
supanje je tudi tukaj IN :) .. no tukaj supajo tudi v dežju

takole kičast je pa zaliv Port Launay kadar je sončno; verjetno je kar nekaj bark nasedlo tukaj, drugače ne vem zakaj križ?

med potjo med Port Launay in Anse A la Mouche (oboje otok Mahe) sem končno spet videla grad v oblakih

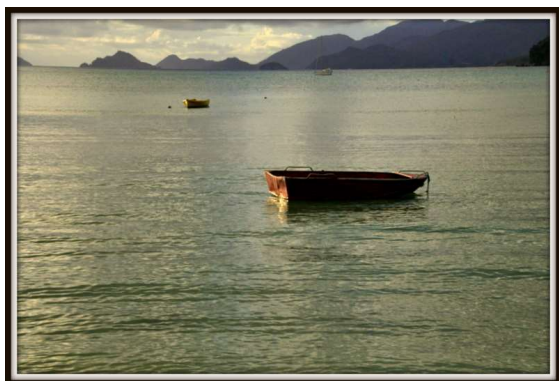
nekoč je bil hotel, sedaj rastejo v njem drevesa in grmovje...škoda, da ne podrejo, ker kazi okolico

zaliv A la mouche je veliko majhnih ribiških starih bark

pogled na zaliv, ki je kot jezero...žal je tudi voda taka, smrk, nič od snorkljanja

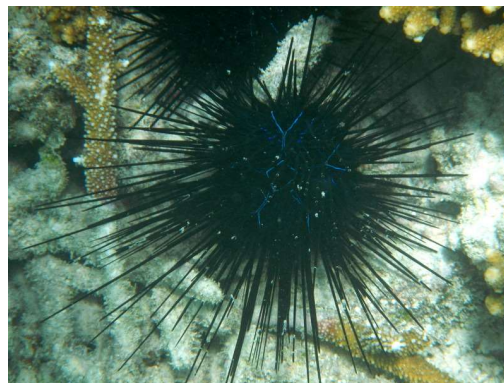
čisto tam doli je naša Mala ... res je mala

nakičana oštarija, kar v redu je bilo za jesti: calamari v solati, dimljena riba v solati, sladko-kisli škampi in red snapper na grilu ... okusno, prave porcije, zadovoljna ...

prodajalec v trgovini (indijec) je metal riž ptičem in to jih je bilo nešteto.

tudi ježev je veliko vrst: ta je imel zelo dolge bodice in notri se je modro svetlil

lepa barvita korala

in takole je moral kapitan za kazen pihati, dvakrat ! torta, čokoladna :)

25. september 2015, petek

Anse A La Mouche, Mahe

Dokončno sva se odločila, da bi počasi zapustila Sejše. Počasi, ker hitro ne gre. Večdnevni projekt pridobivanja klirensa se je tako začel. Vesna se zjutraj oddingira na obalo in z busom odpelje v Victorio. Z vsemi papirji oborožena se pojavi na uradu luškega kapitana. Odda vlogo in razložijo ji, da bo verjetno rešena drug teden. Ne ve se še ali pozitivno ali negativno, bo pa zagotovo drug teden, jo potolažijo. Pokličejo, ko bodo vedeli kaj novega. Itak pa sedaj ni luškega kapitana in se nič ne more zgoditi. No, ja... tipična sejšelska brzina.

Poleg obiska uradnikov, skoči še sem in tja in ura je krepko popoldan, ko se vrne na barko. Še najbolj razveseljiva novica izmed vseh je, da je s seboj prinesla frišne bagetke. Prava popestritev bodo po nekaj dneh toastiranja. In popestritev je bila tudi odlična yellowfinka v vanilijevi omaki, pripravljena za večerjo.

Jaz sem dan preživel na barki v iskanju napak programskih modulov, ki jih prodajajo za čisto zlato. Še malo, pa jih ne bom več potreboval. Skoraj vse sem se že naučil in sedaj znam tudi sam sprogramirati to matematično enkripcijsko čudo. No, skoraj. Ampak, če se bom še dva ali tri dni ubadal z njihovimi napakami, bo pa res brez "skoraj". Hja, tukaj je to enostavno, ko je na voljo net in z netom wikipedia-like razlage. Kmalu bo to preteklost in potem ne bo tako enostavno. Bom pa filme gledal ali knjige bral. Za to ne potrebujem neta.

jutro na morju kot jezero

26. september 2015, sobota

Anse A La Mouche - Ste. Anne NP - Victoria, Mahe

Popolna bonaca. Tako ponoči, kot podnevi. V lepem sončnem vremenu zapustiva jezersko mirni zaliv in se podava na Indijski ocean. Tudi ta ni nič manj prijeten. Dolg val, ki mu namerim dobra dva metra sploh ni opazen, kaj šele moteč. Edina vidna posledica je, da ribiče v čolnu deset sekund vidiš in prav toliko ne vidiš. Počasi gor in počasi dol, kot se za morje spodobi. Počasi.

In počasi primotorirava v narodni park nasproti Victorije. Midva prideva počasi, rangerji so pri naju v trenutku. Štiri stotake hočejo za vstopnino, 27 evrov. Stran vržen denar, kot se kasneje izkaže. Vesna namreč poroča o kalni vodi (kako mora biti kalna šele takrat, ko je veter) in zelo bornem podvodnem svetu. Izgleda, da je tudi na Sejšelih v veljavi univerzalno pravilo: dražje kot je, manj nudijo. Planirala sva sicer jutrajšnji povratek, pa naju ne bo. Jaz sem se spravil pod barko na čistilno akcijo. Kako mi taki opravitki smrdijo. Frdamana Jotunova farba! Samo ona iz Pirnič je bila še slabša. Pravo školjčičišče voziva s seboj. In alg je tudi, da je vse zeleno. Drgnem in drgnem in morje je tako zasvinjano z odstružki (saj ne vem, kako bi imenoval zmes školjk in alg, ki kot oblak lebdi za lopatko, ko jih strgam s trupa), da se ne vidi niti za celo dolžino barke (no, malo je krivo tudi kalno morje). Le del očistim in potem odneham. Pa se vseeno pozna. Za slabega pol vozla smo hitrejši pri istih obratih motorja.

Po planu se spraviva natočit gorivo. Pa je črpalka zasedena. Celo uro čakava na vrsto. In ko potem končno natočiva traja še vsaj deset minut, da sestavijo račun. Vse živo računajo (poleg goriva), med drugim tudi privez. Hmmm... Samo predstavljam si lahko, kako bi izgledalo na Petrolu, če bi za točenje goriva tudi kasirali parkirnino. No, saj ni čisto tako. Za člane kluba je privez zastonj. In člani kluba so vse na Sejšelih registrirane barke. Kot nekdanj v Jugi: za člane SZDL velja 50% popusta. Saj vse skupaj v primerjavi s ceno goriva ni vredno omembe, z vsemi pribitki vred je še vedno precej cenejše, kot v Deželici. A vseeno, slab vtis ostaja.

na poti lepa okolica

pa ravno pred skalo so postavili hišo :)

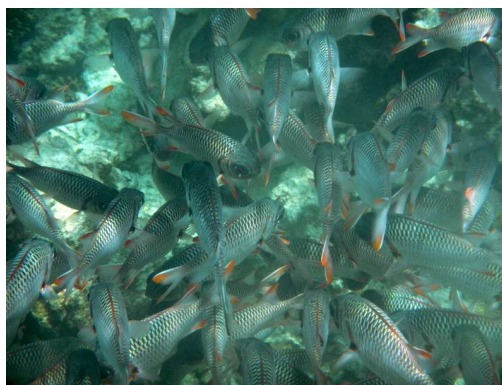
pa še malo fotk podvodnega sveta: čeprav zelo kalno in temu primerna potem kvaliteta fotk

kar nekaj trenutkov sva si gledali iz oči v oči

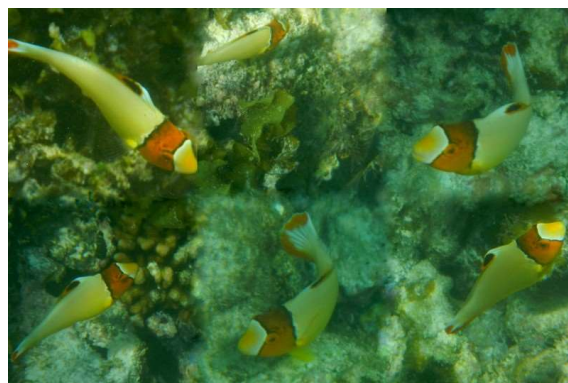
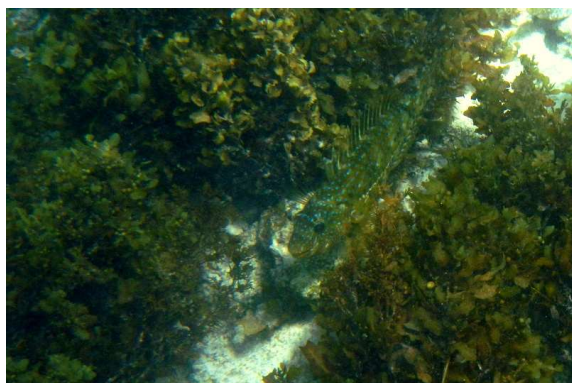
potem je pa le odplavala hitro proč

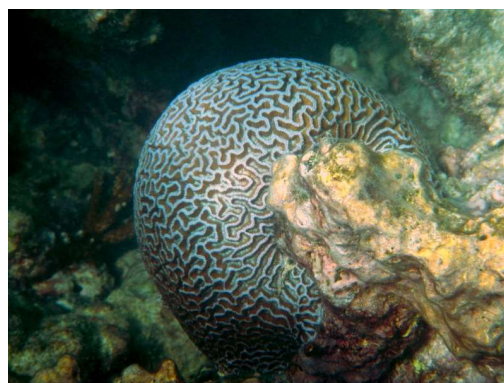
gužva kot v ribiški mreži

velik konec snorkljanja je bil med zelenjem ...moraš kar dobro gledati, da vidiš ribe

tudi čisto bele bele so bile korale (zgornji levi kot)

27. september 2015, nedelja

Victoria, Mahe - Eden Island

Kot da v Victorii vedno dežuje. Ponoči je bil dež, zjutraj je dež. Na prisvojeni boji sva, ko se spravim k menjavi olja v motorju in saildrivu, ko se mimo pripelje lastnik in naju vljudno pobara, koliko časa še namerava zasedat njegovo bojo. Uf, dve uri pumpanja in šraufanja (in pucanja) še imam do konca, res je prišel v najbolj neprimernem trenutku. Pa ni panike, do večera sva lahko na boji, potem bi pa lepo prosil, če se premakneva kam drugam. Čez dve uri je motorček servisiran in midva sva na sidru sto metrov stran.

In popoldan se predstaviva v marino. Tisto marino, kjer se vse kvari. Tudi danes. Zlomila se je kopalniška pipa. Saj ni res, pa je! Itak je bila že grda in iz Malezije vozim s seboj novo. Ne morem je zamenjat, ker nimam pravega orodja. In ker je zadeva delala, se tudi nisem preveč sekiral zaradi estetike. Zaradi funkcionalnosti se bom pa moral. A-ja-ja-jaaaah!

Še malo dela in nakup letalskih kart za let v Ljubljano, dokler še imava net in ker imava tako lepo podarjeni bonus. Tokrat bova letela s Turkišem, čeprav so Emirati cenejši in nama jih vsi priporočajo. Ampak, za pot, za katero Turkish potrebuje 14 ur, potrebujejo Emirates 37 ur. Tudi, če so zastoj!

28. september 2015, ponedeljek

Eden Island Marina

Oblasti so naju zadržale na Sejšelih, ne smeva izpluti.

Zjutraj najprej rešim nekaj trivialnih zadev, kupim denar za plačilo cruising permita in popravim polomljeno pipo. Potem gre zares. Port captain me pokliče, da je vse pripravljeno in da naj greva požigosat pasoše in lahko izplujeva. Uf, tole je pa hitreje, kot sem računal. Pobereva še plinske bombe in nekaj vrečk in zdirjava na bus. Plačava plin, oddava bombe in greva nato vsak po svoje. Vesna ureja papirologijo, jaz grem k frizerju. Od vseh skupaj je uspešen samo frizer. V rekordno kratkem času mi je postrigel rekordno mnogo las. Kar z mašino.

Oguljen se odvehem po jeklenke, ki jih - jasno kot beli dan - ne dobim. So preveč zarostane, da bi jih nafilali. Ma, saj to vem, pa sva bila dvakrat zato tam, da se zmeniva. In do sedaj je bilo vse v redu, po novem pa kar naenkrat ne gre več. Jasno, da gre tako, da kupim novo bombo. Tega pa ne morem, ker mi niti milimeter večja bombula ne paše v našo

majhno barko. Torej, strici, nič ne bo s poslom. Nafilajte ali pa denar nazaj. Pa imajo idejo, da bi jih pofarbali (en njihov prijatelj bi to naredil za small money) in potem bi bile ok. Halo?! Potem bi bile lepše, to je res, varne pa nič bolj. In lepota je moj, ne vaš problem. Spet en v vrsti hrvatizmov, ki mi bo te otoke do konca priskutil - še tisto malega, kar je v redu, takoj pokvarijo. Bom pa sam nafilal bombule s plinom iz Kiribatijevega Božičnega otoka, saj ne bo prvič. Ja, tam sva bila brez plina in so nama lepo pomagali k rešitvi, celo podarili so nama eno 13 kg polno jeklenko. Ah, Polinezija, kje si sedaj?

Vesna prav tako odide iz imigrejšna brez štempljev v pasoših. Na silnem centralnem uradu ni nikogar, ki bi to lahko naredil. Manjana. Saj ni res, pa je! Ja, gospa, nas morate obvestiti 48 ur pred odhodom. Saj ste bili obveščeni v petek, 72 ur pred odhodom, moji dragi uradniki. Aja, potem smo pa pozabili. Manjana. Nonšalantno, arogantno. To, da se morava prilagajati vremenskemu oknu, ki se nama odpira konec tega tedna, to jih sploh ne zanima. Pravila so pravila. Tudi za prekooceanke so enaka. Res je ...

Poleg vsega je danes še vroče in vlažno. ITCZ se je začela spuščat na jug in kmalu bo konec lepega vremena. Prepotena od vročine, vlage in slabe volje se zatečeva k Piratom na pivo za živce in potem vsak po svoje. Vesna plačat takse (vsaj to ji je uspelo - denarce so pa znali pobrati) in jaz v šoping olja in filtrov. Spet nisem nič kupil. Vse je toliko dražje, kot je to norma po svetu, da bom pač imel na lagerju malo manj spare partov. Saj, za en kompletni servis motorja imam še vse, kar potrebujem, na zalogo pa tukaj ne bom kupoval.

Spotoma se pomenim s sosedom, Nemcema, ki jutri odhajata na Madagaskar. Ko izvesta, da greva midva na Mayotte, bi šla tudi onadva. In Scraatch je tudi že na Mayotte, pa sta ves čas planirala plovbo na Madagaskar. Hja, precej bolj džentlemenski je pluti na Mayotte, kot na Madagaskar, bolj je z vetrom in tokom.

29. september 2015, torek

Eden Island - Desroches Island

Samo pasoše nama prinesejo in izplujeva. Ampak. Tale "samo" je bil najprej ob osmih, potem ob devetih, pa devet in četr, na koncu "smo že na poti" in ob desetih nama jih teta prinese. Še sedaj ne vem, zakaj je bilo potrebno čakati v marini. Potne liste mi je izročila na parkingu, čisto enako bi mi jih lahko včeraj na letališču. Ali pa kadarkoli kjerkoli drugje. Res so zatežili s svojo velepomembnostjo!

Kakorkoli, ob enajstih sva končno izplula. Vreme je v redu, opremljena sva s frišnimi bagetkami, sirčki in salamicami, veter je idealen, bočni, 4 Bf. Hitrost plovbe je tako brez naprezanja dobra in če tako ostane (napovedano je že tako, a z vremenom se nikoli ne ve), bova jutri dopoldan sidrana za atolom Desroches v otočju Amirantes.

Dobrih pet tednov sva preživela na Sejšelih, od tega več kot tri tedne v lepem vremenu. Vendar. Ne morem in ne morem razumeti, zakaj bi mi ostali Sejšeli v lepem spominu. Ko se med današnjo plovbo z Vesno pogovarjava, česa se bova spomnila s Sejšelov, zgroženo ugotavljava, da v bistvu ničesar. Niti enega lepega dogodka ni bilo. Otoki so lepi, lepe plaže, coco de mer, to ja. Ampak. Samo zato, da to vidim, ne bom hodil na Sejše, to lahko vidim tudi na televiziji. Vse ostalo pa ni vredno počenega groša. Ljudje so tisti, zaradi katerih človek vandra naokoli. In kaj lahko najdem tukaj? Neprijazni ljudje, polni samohvale in zasoljene cene za slabo robo. Deželo delajo ljudje, ne narava. Še pomnite tovariši, kako smo v Jugi prodajali sonce in morje in se čudili, zakaj imajo tujci o Dalmaciji tako zelo slabo mnenje? Sedaj mi je kristalno jasno. Zato, ker tam živijo Dalmatinci. In na Sejšelih živijo Sejšelci. Poden od ljudi, če jih primerjam s prebivalci ostalih otočij, še posebej v Pacifiku.

Že sosednji Maldivi so naravnost prečudoviti, če jih primerjam s Sejšeli. Tam so k nama domačini nič kolikokrat pristopili in samoiniciativno pomagali (recimo, s prevozom v dežju, z iskanjem prave trgovine, z nasveti, z ogledom otoka, da omenim samo nekaj primerov), povabili so naju, popolna tujca, k sebi domov. Vsakič, ko sva jih zapuščala, so nama pomahali, ribiči so nama sami od sebe prinesli ribe. Tukaj kaj takega ni možno niti v sanjah. Varnostnik v marini, recimo, mirno gleda, kako je dostop s trolijem na ponton zaparkiran z golf cartom. Da bi ga premaknil (ali še bolje, da bi preprečil zaparkiranje dostopa), ne, to očitno ni v njegovem opisu del in nalog. Ali pa morda tudi je, pa ga trenutno šef ne gleda in opisa del in nalog ni potrebno izvajati.

Na žalost moram Sejše uvrstiti med "top 5" najslabših jadralskih destinacij na planetu. Skupaj z British Virgin Islands, Hrvaško, Kostariko in Sri Lanko. Iz te peterice je tako izpadla Turčija.

30. september 2015, sreda

Atol Desroches, otočje Amirantes

Po lepi noči s skoraj polno luno in ne premočnim bočnim vetrom se ob pol devetih zjutraj sidrava v laguni atola Desroches. Prepovedani otok. Naseljen je. In midva klirautana. Za povrhu je še v lasti IDC in brez vstopnice ne sme na obalo. Pri nenaseljenih otokih je lažje. Tja sme. No, ne sme, samo kjer ni tožnika ni sodnika.

Mirno je v zavetrju, sončno tudi, le koral ni. No, verjetno so, vendar ne na plavalni razdalji. Škoda. Vesna bo snorklarijo zato morala preskočiti. Ampak, se ne da. Popoldan vseeno odplava. Uradni izgovor je obisk pri sosedih. Tega sicer ne naredi, zato pa pove, da je nekaj novih rib in koral vseeno videla.

Katamaran Bounty je priplul ob dveh popoldan in se sidral poleg naju. Prav zanima me, ali sta si Nemca res premislila in bosta plula na Mayotte. Ne vesta še, za enkrat bosta plula na Alphonse, potem bosta pa še videla, kam dalje. Hja, midva tudi. Ona dva bosta izplula jutri, midva še pred mrakom. Ampak. Ko preplujem neugoden potopljen reef in dvignem jadra, opazim za sabo jadra. Bounty. Očitno sta si premislila. Brez povezave s svetom sta in je zato lepo imeti ob sebi nekoga, ki ti preko VHF lahko sporoči vremensko napoved.

Le ta pa nam za nocoj napoveduje ostro orco. V povezavi z valovi to pomeni počasno napredovanje. Če se veter ne obrne, bova v laguni Alphonsa šele jutri sredi dneva. Bounty, ki je precej večji od nas pa dopoldan.